

SEPTEMBER 1985

de

VERSCHIJNT MAANDELIJKS

EGHTE WAARHEID

tijdschrift voor zuiver begrip

„...en zij zullen de oorlog niet meer leren”

zie pagina 14

De Echte Waarheid wordt geheel gratis uitgegeven. Dit wordt mogelijk gemaakt door bijdragen van onze lezers en van hen die vrijwillig medewerker zijn geworden in dit wereldomvattende werk. *De Echte Waarheid* streeft geen winstbejag na, neemt geen commerciële advertenties aan en heeft niets te koop. Bijdragen worden dankbaar aanvaard.
België: postrekening 000-015667-42; bankrekening 721-5205043-14. Verantwoordelijke uitgever: H. Van Lerberghe, Postbus 3, 2120 Schoten. **Nederland:** Postgiro No 1954800, bankrekening Algemene Bank Nederland, Utrecht, No 555013340. Deze rekeningen zijn voor beide landen ten name van Stichting Ambassador College, Postbus 444, 3430 AK Nieuwegein, Nederland.
Verspreiding en redactie van de nederlandstalige editie, tevens adres voor alle correspondentie: Stichting Ambassador College, Postbus 444, 3430 AK Nieuwegein, Nederland.

**OPRICHTER EN ALGEMEEN
HOOFDREDACTEUR:**

HERBERT W. ARMSTRONG

HOOFDREDACTEUR:

HERMAN L. HOEH

EINDREDACTEUR:

DEXTER H. FAULKNER

NIJWSREDACTEUR:

GENE H. HOGBERG

ALGHELE VORMGEVING:

MONTE WOLVERTON

SENIOR REDACTEUR:

RAYMOND F. MCNAIR

REDACTEUREN:

JOHN HALFORD, RONALD D. KELLY, RODERICK

C. MEREDITH, DONALD D. SCHROEDER,

JOHN R. SCHROEDER, MICHAEL A. SNYDER,

CLAYTON D. STEEP, KEITH W. STUMP

ASSISTENT-REDACTEUREN:

SHEILA GRAHAM, NORMAN L. SHOAF

VASTE MEDEWERKERS:

DIBAR APARTIAN, ROBERT BORAKER,

KENNETH C. HERRMANN, PATRICK A. PARNELL,

RICHARD H. SEDLIACIK, WILLIAM STENGER

DAN C. TAYLOR, JEFF E. ZHORNE

TECHNISCH KOPIJREDACTEUR:

PETER MOORE

REDACTIE-ASSISTENTEN:

CHERYL EBELING, WERNER JEBENS,

JANICE ROEMER, MARIA ROOT, TONY STYER,

WENDY STYER, ROBERT TAYLOR

RON TOT, EILEEN WENDLING

VORMGEVING:

Grafische verzorging: RANDALL COLE

Medewerkers: MATTHEW FAULKNER,

L. GREG SMITH

Fotoresearch: VERONICA TAYLOR

FOTOREDACTIE:

Hoofd fotografische verzorging:

GREG S. SMITH

Senior fotograaf: WARREN WATSON

Medewerkers: G. A. BELLUCHE JR.,

KEVIN BLACKBURN, CHARLES BUSCHMANN,

NATHAN FAULKNER, HAL FINCH, ALFRED

HENNIG, ELIZABETH RUCKER, KIM STONE

UITGEVERIJ:

Directeur uitgeverij: RAY WRIGHT

Hoofd productie: ROGER G. LIPPROSS

Productie: RON TAYLOR

Coördinatoren internationale edities: VAL BROWN,

BOB MILLER, GERALD VAN DER WENDE

Distributie: BOYD LEESON

Distributie-assistent: CAROL RIEMEN

Distributie losse nummers: JOHN LABISSONIERE

FINANCIËEL BELEID:

L. LEROY NEFF

INTERNATIONALE EDITIES:

DUITS: JOHN B. KARLSON

ENGELS: JOHN R. SCHROEDER

FRANS: DIBAR APARTIAN

ITALIAANS: CARN CATHERWOOD

NEDERLANDS: JOHAN WILMS

NOORS: ROY ØSTENSEN

SPAANS: DON WALLS

KANTOREN:

AUSTRALIË: ROBERT MORTON

CANADA: COLIN ADAIR

ENGELAND: FRANK BROWN

FILIPPIJNEN: ROD MATTHEWS

FRANKRIJK: SAM KNELLER

LATIJS-AMERIKA: LEON WALKER

NEDERLAND: BRAM DE BREE

NIJEUW-ZEELAND: PETER NATHAN

PUERTO RICO: STAN BASS

WEST-DUITSLAND: FRANK SCHNEE

ZUID-AFRIKA: ROY MCCARTHY

ZWITSERLAND: BERNARD ANDRIST

de
EGHTE WAARHEID
tijdschrift voor zuiver begrip

18E JAARGANG No. 7

OPLAGE WERELDWIJD 7.735.000

SEPTEMBER 1985

ARTIKELN

- 1 Persoonlijk van Herbert W. Armstrong
- 3 Wat is een Westduitsler?
- 5 Hoe de zeven mysteries werden onthuld
- 7 De ware kinderopvoeding
De huidige crisis in de kinderopvang
- 13 Wat is waar succes?
- 14 „De weg des vredes kennen zij niet”
- 21 Epiloog: De gelukkige afloop
- 23 Een aardbeving treft Santiago
- 25 Nieuwsoverzicht
- 29 Brieven

VOORPAGINA

Al jong ingesteld op een leven van oorlogvoering maakt een Libanese jongen in Beiroet het overwinningsteken met een Kalasjnikov AK-47 (7.62 mm) van Sovjet-makelij in de hand.

FOTO DE WILDENBERG — SYGMA

De Echte Waarheid (The Plain Truth) wordt ook in het Duits, Engels, Frans, Italiaans, Noors en Spaans uitgegeven door Ambassador College in Pasadena (Californië, V.S.), Borehamwood (Engeland). © 1985 Ambassador College. Alle rechten voorbehouden. Printed in England by Ambassador Press Ltd., St. Albans. Gelieve uw correspondentie en abonnementsaanvragen te richten aan:

AMBASSADOR COLLEGE, Postbus 444,
3430 AK Nieuwegein (Nederland).

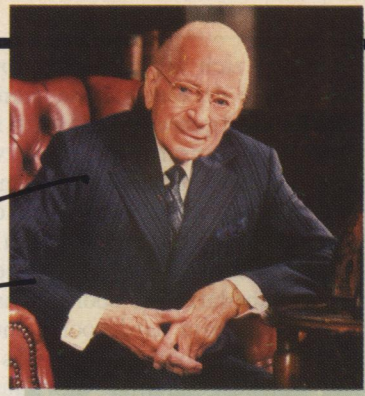
Telefoon: 03402-39922

Voor *The Plain Truth* schrijf naar:

- *Europa, India, Afrika:* P.O. Box 111, Borehamwood, Herts., Engeland WD6 1LU
- *Vereinigde Staten:* 300 W. Green Street, Pasadena, Californië 91123
- *Canada:* P.O. Box 44, Station A, Vancouver, B.C. V6C 2M2
- *Australië en Zuidoost-Azië:* P.O. Box 202, Burleigh Heads, Qld. 4220, Australië
- *Nieuw-Zeeland:* P.O. Box 2709, Auckland 1
- *Zuid-Afrika:* P.O. Box 5644, Cape Town 8000
- *Filippijnen:* P.O. Box 1111, Makati, Metro Manila 3117
- *Latijs-Amerika:* P.O. Box 5-595, 06500 Mexico D.F.-Mexico
- *Caribisch gebied:* P.O. Box 6063, San Juan, Puerto Rico 00936

BELANGRIJK: Opgave van adreswijziging gaarne zo spoedig mogelijk. Indien mogelijk oud adresstrookje insluiten a.u.b.

PERSOONLIJK VAN

Robert A. Anderson

Een nieuwe waarheid over abortus

Wanneer begint het leven van een mens? **WAAROM** is er menselijk leven? Het is tijd dat wij ons bewust worden van deze **WAARHEID**, die tot nu toe verborgen was.

Is abortus moord? Is het een misdaad? Is het een **ZONDE**? Een misdaad is een inbreuk op een door mensen gemaakte wet. Zonde is een schending van **GODS WET**. Gods wet omschrijft goed als het tegendeel van kwaad. Door mensen uitgevaardigde wetten doen dat niet altijd. Sommige daden kunnen een zonde zijn terwijl ze geen misdaad zijn volgens de door mensen gemaakte wetten. Door mensen gemaakte wetten hebben van gehoorzaamheid aan de hogere wet van God zelfs wel een misdaad gemaakt, waarop de doodstraf stond. Het concilie van Laodicea nam bijvoorbeeld in 363 n. Chr. onder druk van de Romeinse overheid een wet aan, dat „christenen geen Joodse gewoonten moeten aannemen door op de Sabbat te rusten, maar op die dag moeten werken, en de Dag des Heren moeten eerbiedigen”. Als christenen erop betrappt werden dat ze Joodse gewoonten aannamen door „te rusten op de Sabbat” dan moesten ze tot „vervloekt door Christus” worden verklaard. Dat werd door de overheid als een misdaad beschouwd en kon vaak met de dood worden bestraft. Toch gebiedt Gods wet: „Gedenk de Sabbatdag, dat gij die heiligt.”

Maar bij het laatste oordeel zal ieder persoonlijk volgens Gods wet beoordeeld en gevonnist worden, ongeacht dat wat bij de mensen algemene aanvaarding

heeft gevonden of wat tot menselijke wet is verheven.

De hele strijd rond abortus draait om de vraag: Wanneer begint het leven van een mens?

Op welk moment begon voor het eerst menselijk leven? Het begon toen God de mens van stof uit de aardbodem formeerde en de levensadem in zijn neus blies (Gen. 2:7). God had gezegd: „Laat Ons mensen maken naar ons beeld, als onze gelijkenis.” God bestaat uit geest. God is Geest (Joh. 4:24). Maar de mens werd uit het stof der aarde gemaakt.

Het was Gods bedoeling om zich voort te planten door middel van de mens, die gevormd werd uit stof ofwel materie. God schiept volgens een tweeledig systeem. De mens werd eerst gemaakt uit stoffelijk materiaal, aarde. De tweede stap in de schepping van de mens bestaat eruit dat hij wordt tot een heilig, rechtvaardig geestelijk wezen als kind van God. Gods uiteindelijke doel is om zich op deze manier voort te planten — en God is niet alleen geformeerd en samengesteld uit geest, God is ook volmaakte, rechtvaardige, geestelijke natuur. Gods geestelijke schepping houdt de ontwikkeling, aanvaard door de mens zelf tijdens dit lichamelijke bestaan, van Gods rechtvaardige karakter in. Om zich voort te planten besloot God dat de mens zich lichamenlijk zou voortplanten, gelijk God zich geestelijk voortplant. Het een is het evenbeeld van het ander. Menselijk leven begon voor het eerst met de schepping van de eerste mens Adam. Menselijk leven gaat door middel van een proces van voortplanting nog altijd door vanaf dat oorspronkelijke leven en wordt van generatie op generatie overgedragen.

God zei tot de eerste mens Adam: „Weest vruchtbaar en wordt talrijk; vervult de aarde” (Gen. 1:28). De mens moest zich fysiek voortplanten — met andere woorden dat menselijke leven van generatie op generatie voortzetten. Maar de arme mens was daartoe niet in staat. Geen mens is ooit in staat geweest om dat helemaal op eigen kracht te doen. Dus verrichtte God een operatie. Hij deed een „diepe slaap” op de mens vallen, wat wij nu narcose zouden noemen, en verrichtte de operatie, waarbij hij een van zijn ribben nam, die hij tot een vrouw bouwde. De vrouw werd niet uit het stof van de bodem gemaakt. De eerste vrouw werd uit de man gemaakt. De twee — de man en de vrouw — werden tot één. Hoe werden zij één? Zij werden één menselijke familie. Een familie bestaat uit twee of meer mensen. Zij plantten zich voort, kregen kinderen, en de

familie breidde zich uit. Die oorspronkelijke familie heeft zich, langs de weg van de menselijke voortplanting, 6000 jaar lang uitgebreid, totdat er nu ongeveer 4 ½ miljard van ons mensen de aarde bevolken.

Het menselijke leven in ieder menselijk wezen ontspringt aan het menselijke leven dat God in Adam heeft geschapen. Zelfs het leven van Eva kwam van Adam. Ieder menselijk leven sindsdien is een voortzetting van datzelfde soort menselijk leven dat zich voortdurend naar zijn aard voortplant.

Deze menselijke voortplanting was het preciese evenbeeld van de goddelijke voortplanting, de weg waarlangs God zich voortplant.

De menselijke voortplanting begon met de eerste mens, Adam. De goddelijke voortplanting is begonnen met de tweede Adam, Jezus Christus. Jezus werd verwekt en geboren als een menselijk wezen, zoals dat met alle mensen is gebeurd, alleen was God zijn vader, en daarom is een van zijn namen Emmanuel, wat betekent „God met ons”, of, God in het menselijk vlees. Daarom was Jezus Christus menselijk, geboren uit de menselijke maagd Maria, maar Hij was ook God, verwekt door de Geest van God. In feite heeft Gods Geest een eikel van de maagd Maria bevrucht of er leven aan geschonken.

Laten wij nu de menselijke voortplanting eens grondig bekijken. Het leven van een mens ontspringt aan een eikel, of ovum, die wordt voortgebracht door een ovarium in de menselijke (aanstaande) moeder. Deze eikel heeft van zichzelf slechts een heel tijdelijk leven — het is een kwestie van dagen. Tenzij de cel door een zaadcel uit het lichaam van de man bevrucht wordt zal zij spoedig sterven.

De vrouwelijke eikel is ongeveer even groot als een speldepunt — niet de knop, maar de minieme punt van een speld die nauwelijks groot genoeg is om met het blote oog te kunnen worden gezien. De mannelijke zaadcel die haar zal bevruchten, is de kleinste cel die in het menselijke lichaam voorkomt, en haar omvang is slechts een vijftigste van die van de eikel. In de vrouwelijke eikel bevindt zich een nog kleinere kern. Als de mannelijke zaadcel eenmaal de eikel doorboort en binnengaat dan smelt zij onmiddellijk samen met die kern. Op dat moment is het leven van een mens begonnen.

Dit begin van het menselijke leven is het exacte evenbeeld van het begin van het goddelijke leven. Jezus heeft gezegd dat Hij gekomen is opdat wij „leven hebben en overloed” (Joh. 10:10). Hij sprak over het feit dat Hij gekomen was opdat wij het onsterfelijke, goddelijke leven zouden kunnen hebben, dat een veel overloediger leven zou zijn dan dit broze menselijke leven. Bij het begin van zijn dienaarsambt op aarde heeft Jezus gezegd, „Ik zal mijn gemeente bouwen” (Matth. 16:18). Jezus koos en riep twaalf discipelen opdat aan hen het goede nieuws of Evangelie van het Koninkrijk van God onderwezen zou worden — het koninkrijk van goddelijke wezens dat over alle volken van deze wereld zal regeren, en dat met de Wederkomst van Jezus Christus zal beginnen.

Beschouwt u het volgende feit nu eens zorgvuldig: de menselijke voortplanting is het exacte evenbeeld van de

goddelijke voortplanting. In iedere mens is een menselijke geest aanwezig. De menselijke hersenen verschillen, zoals geleerden in de nieuwe wetenschap van het hersenonderzoek hebben ontdekt, maar weinig van de dierlijke hersenen. Veel passages in de Bijbel onderwijzen ons dat er in iedere mens een menselijke geest huist. Deze geest verleent de stoffelijke hersenen het vermogen van intelligentie, dat het grote verschil uitmaakt tussen het menselijke vermogen om te denken, te redeneren, om kennis te vergaren, om een idee te hebben van geestelijke waarden, en het dierlijke onvermogen.

Een element dat geleerden buitengewoon in verwarring en onzekerheid heeft gebracht is de vraag wat verantwoordelijk is voor het ongelooflijke verschil tussen de enorme prestaties van de menselijke hersenen en die van de dierlijke. Zij kunnen het niet op grond van fysieke oorzaken verklaren, en bijna alle geleerden weigeren koppig om de waarheid, namelijk dat het verschil geestelijke oorzaken heeft, te aanvaarden. Het lijkt wel of geleerden weigeren om het bestaan van geest te aanvaarden. Juist die weigering heeft de menselijke verbeeldingskracht ertoe gebracht de evolutietheorie te bedenken. Evolutie is de verklaring van atheïsten en agnostici voor het bestaan van de stoffelijke schepping zonder het voorafgaande bestaan van de grote bovennatuurlijke Scheppende Geest, die God is.

De Bijbel is het woord van God de Schepper. Daarin zegt God, die de rationalisaties en redenties kent van het menselijk denken dat van Hem is afgesneden, over deze ongelovige twijfelaars: „Doch een ongeestelijk mens aanvaardt niet hetgeen van de Geest Gods is, want het is hem dwaasheid en hij kan het niet verstaan, omdat het slechts geestelijk te beoordelen is” (1 Kor. 2:14). Het verstand dat God verwerpt zal dan ook niet kunnen begrijpen wat hieronder in dit Persoonlijk volgt.

Om nu verder te gaan met de vergelijking van de menselijke voortplanting en de goddelijke voortplanting, iedere mens is als zodanig een eikel. Men zou het een geestelijke eikel kunnen noemen. Zij heeft een beperkte levensduur die op het ogenblik gemiddeld ongeveer 72 of 73 jaar bedraagt. De cel vergaat tenzij ze tijdens deze levensduur bevrucht wordt door de geestelijke zaadcel: de heilige Geest uit het lichaam zelf van God de Vader. Hoe, is de volgende vraag, begint het goddelijke leven dan?

De oorspronkelijke apostelen waren ongeveer drieënehalf jaar lang door Jezus onderwezen en geoefend. Zij waren bij wijze van spreken geestelijke eicellen. Zij ontvingen de geestelijke zaadcel van God de Vader pas na het offer, de opstanding en de hemelvaart van Christus. Op de dag van Pinksteren daalde de heilige Geest neer in de discipelen die samengekomen waren, in allen tegelijkertijd en op dezelfde wijze. Deze goddelijke zaadcel uit het lichaam van God de Vader was de heilige Geest — de waarlijk heilige, levenbrengende Geest van God. Vanzelfsprekend ging de Geest bij het binnengaan van de apostelen onmiddellijk naar de kern van de mens, het verstand. Daar verenigde hij zich met de menselijke geest die vanaf de menselijke bevruchting deel had uitgemaakt (*Zie verder pagina 22*)

Wat is een Westduitser?

Gene H. Hogberg

In weerwil van hun fenomenale successen lijden de West Duitsers aan een identiteitscrisis. Het uiten van vaderlandsliefde blijft een actueel probleem. Sommige deskundigen menen dat Duitsland zijn ziel slechts kan terugwinnen binnen het kader van een groter, verenigd Europa.

Wat is een Westduitser? Voor Amerikanen, Britten en Fransen misschien een nogal vreemde vraag, want zij allen weten in hun diepste wezen maar al te goed wat het betekent persoonlijk deel te hebben aan de loop van de geschiedenis van hun volken.

Datzelfde kan niet worden gezegd van de burgers van de Duitse Bondsrepubliek.

Het bezoek van de Amerikaanse president Ronald Reagan aan een oorlogskerkhof in West-Duitsland eerder dit jaar maakte de West Duitsers op pijnlijke wijze duidelijk dat hun volk nog steeds de zware last van het recente verleden torst.

Onder de burgers van de Bondsrepubliek steeg president Reagan aanmerkelijk in de algemene achting door hardnekkig vast te houden aan zijn bezoek aan Bitburg. (Onder de 2000 doden op het kerkhof bevinden zich de stoffelijke overschotten van 49 voor het merendeel jonge Duitse soldaten die tegen het einde van de oorlog in de Waffen-SS waren ingelijfd.)

Maar tegelijkertijd heerste er grote teleurstelling en desillusie over het feit dat er in de Verenigde Staten zoveel misbaar werd gemaakt.

Immers, sinds 1959 had de commandant van de nabijgelegen Amerikaanse luchtmachtbasis samen met de burgemeester van Bitburg, elk jaar op 30 mei („Memorial Day”) een krans

gelegd op precies dezelfde plek als de President dat deed.

Ruim 25 jaar had dus niemand over de aanwezigheid van de SS-graven geklaagd. Veel waarnemers zijn dan ook van mening dat het voorval door de critici van de President is opgeblazen met het doel op zijn hele Europese reis een schaduw te werpen.

Duitslands metamorfose

Het had serieus in de bedoeling van de Amerikaanse President gelegen — trouwens ook in die van zijn gastheer, kanselier Helmut Kohl, — om 40 jaar na het einde van de Tweede Wereldoorlog een ceremonie van wederzijdse nationale verzoening te doen plaatsvinden.

Maar de metamorfose van West-Duitsland in een vrije, in het Westen verankerde democratische staat, is door de openbare mening in de Verenigde Staten niet op de juiste waarde geschat. Maar zij die in de positie verkeren de feiten beter te kunnen beoordelen, zien het als een buitengewone prestatie. Onlangs merkte Arthur Burns, de aftredende Amerikaanse ambassadeur in de Bondsrepubliek op dat „de gedaanteverwisseling van West-Duitsland een van de wonderen van de moderne tijd vertegenwoordigt”.

In het begin van de na-oorlogse tijd was het helemaal niet zeker dat Duitsland derde poging om tot een democratie te komen (de eerste dateert van de jaren 1830, de tweede van na de Eerste Wereldoorlog) ook werkelijk zou „aanslaan”. Maar Duitsland — en

President Ronald Reagan en kanselier Helmut Kohl op het militaire kerkhof in Bitburg. Het bezoek verwekte veel onenigheid.

Japan — hebben hun vroegere ontwikkeling op zo'n verbazingwekkende wijze omgebogen dat hun vroegere vijanden en huidige bondgenoten de neiging hebben hun gewijzigde status als vanzelfsprekend aan te nemen.

Zo hebben er bijvoorbeeld de afgelopen elf jaar economische topconfe-

renties plaatsgehad van de leidende industriële machten van de vrije wereld. De zeven betrokken landen — de Verenigde Staten, Engeland, Canada, Frankrijk, Japan, Italië en West-Duitsland — omvatten vier geallieerde en drie asmogendheden uit de Tweede Wereldoorlog.

„Hebben die afgelopen veertig *andere* jaren dan helemaal niets uitgewerkt?” luidde in het algemeen de Duitse reactie op de Bitburg-controverse. Alfred Dregger, een van de oudste leden van de christendemocratische partij, formuleerde het aldus: „Bitburg doet de vraag rijzen of het Amerikaanse volk ons in weerwil van die 40 jaar werkelijk als bondgenoten beschouwt.”

Het verleden staat open

Het zou een ernstige misvatting zijn te menen, zoals sommigen kennelijk nog steeds doen, dat de gebeurtenissen uit de tijd van het nationaal-socialisme in het huidige Duitsland — althans in de Westduitse Bondsrepubliek — nog steeds niet afdoende onder de loep worden genomen.

Schrijver dezes was in West-Duitsland om de top en het gebeuren rond president Reagans officiële staatsbezoek te verslaan. Gedurende deze tijd, die samenviel met het 40-jarig jubileum van het einde van de Tweede Wereldoorlog in Europa, brachten Westduitse tv-stations tal van programma's waarin gedetailleerd werd ingegaan op de gebeurtenissen aan het einde van de Tweede Wereldoorlog.

In de Westduitse hoofdstad Bonn zag ik in het kantoor van de vertegenwoordiging van Hamburg een indrukwekkend fotopanorama. De foto's vertelden een gedetailleerd relaas van het stelsel van slavenarbeid zoals dat tijdens de oorlog door bepaalde Duitse industrieën werd gehanteerd.

Op 8 mei had ik ten tijde van president Reagans toespraak tot het Europese Parlement in Straatsburg gelegenheid het enige Duitse concentratiekamp op Franse bodem te bezichtigen. Het lag in Struthof, van Straatsburg uit gerekend aan de overzijde van de Elzas-vlakte op een bergtop in de Voegen.

De kleine, maar grimmige installaties van Struthof vormen een van de beter bewaarde kampen. Maar wat mij het meest trof, was dat tegen het einde van de dag een buslading oudere Duitse toeristen, onder wie veel

vrouwen, de terreinen kwam bezoeken. Zij behoorden tot die generatie die de jaren '30 en '40 persoonlijk had meeleefd. Zij kwamen naar Struthof om met eigen ogen te aanschouwen wat zich onder het Nazibewind had afgespeeld.

Welvaart bracht verwarring

Niet lang geleden verscheen er een boek getiteld *Das Vierte und Reichste Reich*. Het bevat een kroniek van de opkomst van de Bondsrepubliek — die slechts de westelijke helft van het vooroorlogse Duitsland beslaat — tot het peil van een economische grootmacht.

Maar in weerwil van hun weergalozes status van economische supermogendheid koesteren veel Westduitsers een gevoel van nationale frustratie. De burgers van deze democratische westelijke staat hebben hun vaderlandslievende gevoelens die in andere landen normaal zouden zijn, op stal moeten zetten, om geen andere reden dan dat patriottisme en nationalisme onder de heerschappij van het nationaal-socialisme dermate misbruikt werden.

Duitse nieuwsbronnen bevestigen dit gevoel van nationaal onbehagen. Een commentaar in het Hamburgse weekblad *Die Zeit* van 1983 luidde: „Alles bijeengenomen is de Bondsrepubliek zeker geen slecht land, misschien zelfs wel het beste dat ooit op Duitse bodem gestalte kreeg. Maar wie voelt zich graag een Bondsrepubliek?”

Sedert zijn ambtsaanvaarding in 1982 heeft bondskanselier Kohl voorzichtig geprobeerd de gevoelens van nationale trots en vaderlandsliefde aan te wakkeren. Hij is de eerste Westduitse bondskanselier die de nationale vlag in zijn kantoor heeft staan. Hij heeft zelfs voorheen besmette woorden zoals *Vaterland* nieuw leven ingeblazen.

Tot dusverre zijn de reacties van zijn landgenoten op de pogingen van de kanselier hun trots wat op te vijzelen, nogal lauw ontvangen.

Julian Crandall Hollick, een schrijver en veelvuldig bezoeker van West-Duitsland, gaf in het nummer van 8 augustus 1984 van de *Christian Science Monitor* een duidelijke omschrijving van wat hij aanduidde als West-Duitslands „identiteitscrisis van de middelbare jaren”.

„Vraag een jonge Amerikaan wat het zijn van Amerikaan betekent en je

zult hoogstwaarschijnlijk een duidelijk en van vertrouwen getuigend antwoord krijgen. Vraag het een Westduitser en het antwoord zal op zijn best onduidelijk zijn, en in het ergste geval op een verlegen weigering neerkomen... Wat betekent het Westduitser te zijn? Wie zijn de helden? Wat is de geschiedenis van de Bondsrepubliek?... Hoe kan een jonge Duitser denken dat zijn land waard is verdedigd te worden wanneer hij of zij *wordt ontmoedigd normale gevoelens van emotionele en culturele verbondenheid met het verleden te koesteren?*”

Generatiekloof

Tegelijk met de rijping van West-Duitsland heeft zich ook een generatiekloof ontwikkeld die typerend is voor het land.

Duitsers van de oudere generaties herinneren zich nog levendig de eerste moeilijke jaren na de oorlog, de stimulans voor de wederopbouw van het land die uitging van het Amerikaanse Marshall Plan, de Berlijnse luchtbrug die een poging van de Sovjets verijdelde de Westerse mogendheden uit de stad te verdrijven.

Zij beleefden de periode toen kanselier Konrad Adenauer de pas uit het gekropen Bondsrepubliek verankerde in het systeem van het Westerse bondgenootschap en weerstand bood aan de sirenezang van de Sovjetleider Josef Stalin die herstel van de Duitse eenheid aanbood in ruil voor neutraliteit.

In de jaren 1950 en 1960 werd West-Duitsland grotendeels herbouwd volgens de lijnen van het in die dagen hoog in aanzien staande Amerikaanse model.

Maar de jongere Westduitsers van onze dagen, in het bijzonder zij die politiek links van het midden staan, wijzen de amerikanisering van hun samenleving in steeds sterkere mate af. In hun streven naar iets meer authentieks speuren zij naar hun nationale grondslagen in het tijdperk voor de Nazi's. En op hun tochten naar Oost-Duitsland ervaren zij in toenemende mate dat de Duitse Democratische Republiek een meer traditioneel Duits karakter schijnt te hebben. Dit geldt speciaal voor de afgelopen jaren, waarin de communistische autoriteiten van de DDR met zorg publieke monumenten en standbeelden hebben hersteld van belangrijke figuren uit het Duitse verleden, zoals Frederik de

(Zie verder pagina 24)

Hoe de zeven mysteries werden onthuld

Met deze tweede aflevering vervolgen wij de seriepublicatie van Herbert W. Armstrong's nieuwste boek *Mysterie der Eeuwen*.

De allerbelangrijkste zorg van de wereld van vandaag is de kwestie van het voortbestaan van de mens. De wetenschap en de technologie hebben de wapens voortgebracht die *al het menselijk leven* van deze aarde kunnen wegvagen.

Tegenwoordig bezitten zoveel landen kernwapens dat één dwaas de nucleaire Derde Wereldoorlog kan doen ontbranden, waardoor het leven van iedere mens op deze planeet kan worden uitgewist.

Toch zou de waarheid van God, indien men ermee bekend was geweest en ernaar had gehandeld, de mensheid voor deze dreiging en al dit kwaad hebben behoed.

Sta hier even bij stil!

DENK erover na!

U leeft in een wereld die schijnbaar grote vorderingen heeft gemaakt in wetenschap, technologie, hoger onderwijs en in de verbreding van kennis. Men

denkt dat het een wereld van GROTE VOORUITGANG is. Wij zenden mensen naar de maan en brengen hen weer veilig op aarde terug. Onbemande ruimteschepen landen op Mars en zenden close-up foto's van de oppervlakte ervan naar de aarde. Andere onbemande ruimteschepen vliegen dicht langs Jupiter en zenden opzienbarende foto's van Jupiter en de ringen van Saturnus terug. Chirurgen transplanteren harten en andere menselijke organen.

Het is een magische, hypnotiserende drukknopwereld, waarin het werk voor een groot deel door machines wordt verricht. Het is de betoverende droomwereld van de drie „L's": luxe, luiheid en losbandigheid.

Maar het is, paradoxaal genoeg, tevens een wereld van ONWETENDHEID! Zelfs de ontwikkelde mensen *weten niet* hoe zij hun problemen en die van de wereld moeten oplossen! Men *weet niet* wat de weg naar VREDE is, noch wat de WERKELIJKE WAARDEN van het leven zijn!

Ongeveer de helft van de wereldbevolking is nog altijd analfabeet, in de greep van troosteloze armoede, levend

in vuil en stank! De onverbiddelijke maaiers van hongers en ziekte vellen miljoenen mensenlevens tegelijk!

Het is een ongelukkige, rusteloze, diep gefrustreerde wereld die een hopeloze toekomst aanstaart. Een wereld gebukt onder steeds heviger kwaad en geweld, immoraliteit, onrecht (tot zelfs in de gerechtshoven), leugenachtigheid, corruptie in overheid en zakenleven, en voortdurende oorlogen, oorlogen die heenwijzen naar de uiteindelijke nucleaire Derde Wereldoorlog.

VANWAAR deze paradox van „VOORUITGANG" en DEGENERATIE?

Gods waarheid was de oplossing geweest!

De ware godsdienst — Gods waarheid, van kracht voorzien door de liefde van God die door de heilige Geest wordt verleend — had de weg kunnen wijzen en zou hebben geleid naar geluk, overvloed en eeuwig behoud.

Als u ziet wat er fout is met de godsdiensten van de wereld, dan heeft u de *oorzaak* van al het kwaad in de wereld gevonden!

Wat is godsdienst? Godsdienst wordt gedefinieerd als de aanbidding van, en de dienst aan, God of het bovennatuurlijke. Het is de relatie van de mens tot zijn Schepper. Sommige godsdiensten hebben deze definitie verdraaid. De aanhangers ervan aanbidden niet de God die hen schiep, maar goden die door *hen* geschapen zijn. Godsdienst betreft iemands gedrag, iemands principes, iemands levenswijze en iemands begrip van het hiernamaals.

De ware OORZAKEN van alle religieuze verwarring in de wereld — en van al haar problemen — worden geopenbaard in ZEVEN FUNDAMENTELE WAARHEDEN die mysteries waren en zijn en die dit babylon van religieuze verwarring en de daaruitvoortvloeiende chaos in de wereld aan de kaak stellen!

Nu is echter Gods tijd aangebroken! Hij zendt nu een stem die met elektronisch versterkte kracht over de hele wereld roept om de *weg uit* deze zinloze waanzin te openbaren, de weg naar de wereld van VREDE en rechtvaardigheid die spoedig de aarde zal beheersen!

In het boek Jesaja staat een profetie voor VANDAAG: „Hoor, iemand roept: Bereidt in de woestijn de weg des Heren... verhef uw stem met kracht... verhef ze, vrees niet; zeg... Zie, de Here Here zal komen met kracht en zijn arm zal heerschappij oefenen; zie, zijn loon is bij Hem en zijn vergelding gaat voor Hem uit” (Jes. 40: 3, 9-10).

Die stem roept nu!

De profeet Maleachi bevestigde dit: „Zie, Ik zend mijn bode, die voor mijn aangezicht de weg bereiden zal; plotseling zal tot zijn tempel komen de Here, die gij zoekt, namelijk de Engel des verbonds, die gij begeert. Zie, Hij komt, zegt de Here der heerscharen” (Mal. 3:1).

De komende Elia

Beide profetieën hebben een tweeledige vervulling. In de eerste plaats verwijzen ze naar Johannes de Doper, die meer dan 1900 jaar geleden de weg voorbereidde voor Jezus' dienaarswerk als mens. Maar tevens voorzeggen ze de komst van iemand die de weg voorbereidde voor Christus' TWEDE KOMST als Koning der koningen en Heer der heren om over ALLE VOLKEN TE REGEREN!

Evenals die van Jesaja verwijst Maleachi's profetie, zoals blijkt uit wat na

vers 1 komt, naar een menselijke boodschapper die de weg voorbereidde voor Christus' nu ophanden zijnde WEDERKOMST, deze keer in opperste MACHT EN GLORIE als Heerser over alle volken.

Tracht het principe van tweeledigheid hier te begrijpen. Deze profetieën betreffen een type en zijn vervulling.

Johannes de Doper was een stem die riep in de *fysieke* wildernis van de streek om de rivier de Jordaan, waarbij hij voor de *fysieke* mens Jezus de eerste komst voorbereidde, Jezus' komst naar een *materiële* tempel in Jeruzalem en naar een *fysiek* Juda. Dit was evenwel een prototype of prefiguratie van een stem die „zich verheft” (zeer versterkt door de moderne media), en die roept in de hedendaagse *geestelijke* wildernis van religieuze verwarring, als aankondiging van Christus' spoedige wederkomst, als de geestelijk VERHEERLIJKE Christus, zijn komst naar zijn geestelijke tempel (de kerk die tot geestelijke onsterfelijkheid is opgestaan) (Ef. 2:21-22).

Ruim 1900 jaar geleden kwam Jezus om het TOEKOMSTIGE koninkrijk van God aan te kondigen. Deze maal komt Hij om dat koninkrijk te VESTIGEN. De laatste waarschuwendende boodschap van deze eindtijd gaat nu met versterkte kracht over de gehele wereld uit.

Ze gaat naar koningen, keizers, presidenten, eerste ministers, en hun volk, op alle continenten en naar alle naties van de aarde!

Hoe kan iemand in dit tijdperk van religieuze verwarring in kennis komen van de zeven fundamentele mysteries der eeuwen die deze wereldbeheersende verzameling godsdiensten openlijk afkeuren?

Waarom zijn de mensen in Thailand in het algemeen boeddhistisch, in Italië, Frankrijk en Spanje rooms-katholiek, in de Arabische landen islamitisch? Natuurlijk in hoofdzaak omdat aan hen en de mensen om hen heen terwijl zij opgroeien die godsdiensten worden onderwezen en zij ze automatisch aannemen.

Waarom geloven de meeste mensen de dingen die zij geloven? In feite staan maar zeer weinig mensen er ooit bij stil om zich achteraf af te vragen hoe zij tot de geloofsovertuigingen zijn gekomen die zich in hun gedachtenleven hebben genesteld.

De bron van waarheid

Waarschijnlijk hebt u weleens afbeel-

dingen van het standbeeld „De Denker” gezien. Een zittende man, voorover leunend, ellebogen op de knieën, een hand onder de kin. Daar zit hij, schijnbaar in gedachten verzonken, uur na uur, dag na dag — denkend!

Naar verluidt is dit beeld het symbool van de manier waarop sommige religies van de wereld tot bestaan zijn gekomen.

„De Denker” had echter niets als *fundament* voor zijn gedachten! Geen feiten waarop hij zijn speculaties kon baseren.

Het verstand van de mens is niet uitgerust om waarheid te fabriceren zonder basis voor die waarheid!

Anderzijds evenwel schijnen niet veel mensen werkelijk *na te denken!*

De meeste mensen nemen achteloos aan wat hun van kindsbeen af wordt onderwezen. Naarmate zij volwassen worden nemen zij aan wat zij telkens horen, lezen of onderwezen krijgen. Zij blijven, doorgaans zonder vragen te stellen, deel uitmaken van hun omgeving. De meeste mensen beseffen het niet, maar zij hebben achteloos *overgenomen* wat zij zonder vragen of bewijis geloven. Niettemin zullen zij hun overtuigingen vurig en emotioneel verdedigen. Het is tot de natuur van de mensen gaan behoren om met de stroom mee te drijven, zich aan de massa aan te passen, te geloven en te doen als de mensen om hen heen.

Verder weigeren de meeste mensen halsstarrig te geloven wat zij niet wensen te geloven. Er is een oud gezegde: „Wie tegen zijn wil is overtuigd, heeft nog steeds dezelfde mening.”

Zelf was ik niet anders. Van mijzelf, en vrijwillig, zou ik deze verheven WAARHEDEN nooit hebben ontdekt.

Maar ook de profeet Mozes zou de waarheden die hij neerschreef, de eerste vijf boeken van de Bijbel, nooit hebben ontdekt. Er was een bovennatuurlijke daad van GOD voor nodig, het voorval van de brandende braamstruik, om zijn verstand te openen en hem de dingen van GOD te openbaren. Mozes zocht God niet. God riep Mozes en nam hem in dienst. Zelfs toen hij met de stem van God zelf werd geconfronteerd, protesteerde Mozes nog. Gods gebod was evenwel onweerstaanbaar en Mozes onderwierp zich.

Vele eeuwen later zou de apostel Paulus nooit uit eigen wil Gods WAARHEDEN hebben leren kennen of ze aan ons hebben onthuld. Hij was „dreiging (Zie verder pagina 8)

De huidige crisis in de kinderopvang

Het is op dit moment een wereldomvattende tendens.

Niet alleen in industrielanden, maar ook in ontwikkelingsgebieden, zoals op de eilanden in de Caribische Zee, schaart een toenemend aantal moeders zich onder de werknemers. De statistieken daar tonen aan dat 90 procent van de kinderen overdag opgevangen werd, voordat zij 2 jaar oud waren.

De vraag naar dagopvang in Australië, Nieuw-Zeeland en Latijns-Amerika is groot.

In Canada staat meer dan de helft van de kinderen van 5 jaar en jonger onder toezicht van de een of andere vorm van buitenouderlijke zorg. Ongeveer 40 procent van de kinderen onder de 5 in Engeland maakt gebruik van dagopvangfaciliteiten. In West-Duitsland wordt meer dan 35 procent van de kinderen van 6 jaar en jonger overdag opgevangen.

In de Verenigde Staten is er sprake van een nieuwe geboortengolf, maar ditmaal keren de moeders enkele maanden na de geboorte van hun baby al weer terug naar hun werk. Meer dan de helft van de moeders in de V.S. werkt nu buitenshuis. Moeders van kinderen onder de 3 jaar vormen een belangrijk deel van de

recordbrekende toename.

Wie zal voor deze kinderen zorgen? En voor de honderdduizenden kinderen in andere landen waarvan zowel de vader als de moeder werken?

Is georganiseerde dagopvang met vergunning of subsidie van de overheid werkelijk het antwoord op de behoeften van de huidige gezinnen? Of kun-

nen dagopvang via systeemlicentie of naamloze vennootschap of amateuristische opvang aan die behoeften voldoen? En hoe staat het met de behoeften van de kinderen?

Wat is de invloed van het toezicht in de onverschillige entourage van een kinderdagverblijf op een tere, ontvankelijke kindergeest? Laat ons eens een blik

Het is een wereldomvattende tendens. Niet alleen in industrielanden maar ook in ontwikkelingsgebieden schaart een toenemend aantal moeders zich onder de werknemers.

werpen in een doorsnee dagverblijf met hopelijk vakbekwaam personeel en schone, goedingerichte ruimten. (Ons doel is niet de verhalen in te lassen van de tragisch-slecht beheerde dagverblijven. Maar wij mogen deze gevaren in het systeem niet loochenen.)

Kinderen leren al vroeg

Kinderen beginnen te leren bij hun
(Zie verder pagina 20)

Zeven mysteries

(Vervolg van pagina 6)

en moord blazende tegen de discipelen des Heren" (Hand. 9:1). Maar de levende Jezus sloeg hem neer met blindheid, bracht hem tot zijn zinnen, gaf hem kennis en droeg hem op wat Christus wilde dat hij deed. Christus persoonlijk openbaarde hem veel van de waarheden die u hier zult lezen.

En hoe ben ik nu de kostbare kennis van de WAARHEID gaan begrijpen? Zeker niet „uit mijzelf", of omdat ik ernaar zocht, of wegens enige verdienste van mijzelf. Maar Jezus Christus sloeg mij neer op een heel andere wijze dan de apostel Paulus, desalniettemin pijnlijk en doeltreffend.

Fundamentele WAARHEDEN worden geopenbaard, niet door het verstand van een mens uitgedacht. Ze komen van God, niet van de mens! En in alle in de Bijbel opgetekende gevallen ging het initiatief van God uit.

Mozes werd gebruikt om de eerste vijf boeken van de Bijbel op te schrijven. Ze werden echter niet geschreven op het initiatief van Mozes. God openbaarde zich in het voorval van de brandende braamstruik. Zelfs toen nog protesteerde Mozes aanvankelijk. Omdat hij stotterde. Hij meende dat hij voor de taak niet in aanmerking kwam. God zei dat Mozes' broer Aäron zijn woordvoerder moest zijn en bracht Mozes er aldus toe te accepteren.

Jeremia protesteerde dat hij te jong was. Maar God zei: „Zeg niet, ik ben jong, want tot een ieder, tot wie Ik u zend, zult gij gaan, en alles wat Ik u gebied, zult gij spreken" (Jer. 1:7). Jesaja protesteerde dat hij een man van onreine lippen was, maar God zorgde ervoor dat hij de hem opgedragen taak aanvaardde. Jona trachtte op een schip te vluchten, maar God dwong hem de hem bevolen boodschap te gaan brengen. Petrus en Andreas wilden vissers zijn, maar Jezus riep hen om alles achter te laten en Hem te volgen.

Zo wilde ik een reclameman zijn, maar door omstandigheden die niet door mij waren gekozen bracht God mij tot de opdracht die Hij voor mij had gereserveerd.

Ik herhaal hier nog eens dat dit de kern van de hele zaak is: het initiatief is van God. Zijn plan gaat door. De wereld is vol religies die aan de verbeelding, de redenering en de speculatie van bepaalde mensen zijn ontspro-

ten. Zij hadden echter geen ware basis op grond waarvan zij konden redeneren. De WAARHEID wordt door GOD GEOPENBAARD!

Maar heeft niet iedereen toegang tot bijbelse waarheid? Ja, de mensen *veronderstellen* dat de kerken leren wat er in de Bijbel wordt geopenbaard.

Ik geef u nu dus een korte samenvatting van de ervaring waardoor Jezus Christus mij, bij wijze van spreken, neersloeg en VERBAZINGWEKKENDE WAARHEDEN openbaarde. Bijbelse waarheden die door de kerken worden geloofd *noch* onderwezen!

De bewustwording — het vuur der ambitie ontstoken

Ik werd geboren uit gewone maar standvastige en rechtschapen ouders van Quaker-afkomst. Mijn genealogie kan ik terugvoeren op Edward de Eerste van Engeland en vandaar op koning David van het oude Israël. Ik was verbaasd toen ik deze genealogie ontdekte en het feit dat ik eigenlijk van „het huis van David" ben. Mijn voorouders emigreerden met William Penn vanuit Engeland naar Pennsylvania, honderd jaar voordat de Verenigde Staten een natie werden.

Van jongsaf was ik opgevoed in het Quaker-geloof, maar in die beginjaren was mijn godsdienstige belangstelling passief.

Toen ik 18 was liet ik nagenoeg alle interesse in religie vallen en ging ik niet meer naar de kerk. Ik had mezelf toen onderworpen aan een intensieve zelfanalyse gekoppeld aan een onderzoek van beroepen — teneinde te vermijden de verkeerde man op de verkeerde plaats te worden.

Reeds op die leeftijd had ik opgemerkt dat de meeste mensen eenvoudig het slachtoffer van de omstandigheden zijn. Weenigen maken ooit op intelligente wijze plannen voor hun toekomstige leven. Velen of de meesten belanden in een baan die zij toevallig vacant aantreffen. Zij kiezen niet in welk deel van het land of de wereld zij willen wonen. Zij laten door de omstandigheden met zich sollen. Zij die gaan studeren kiezen iets wat hun op dat ogenblik aantrekkelijk lijkt.

Toen ik nog pas 16 was evenwel ontstak een werkgever bij wie ik in de zomervakantie had gewerkt, in mij het vuur der ambitie, door het door mij goed verrichte werk te prijzen en mij in het algemeen aan te moedigen. Ambitie is niet alleen het verlangen iets te

bereiken, maar tevens de wil en de drijfkracht *de prijs te betalen!*

De zelfanalyse die ik op 18-jarige leeftijd maakte leidde me naar het reclamevak en het zakenleven. In plaats van jeugdige pleziertjes na te jagen studeerde ik ijverig, vaak tot diep in de nacht.

Ik had ongewoon succes. Ik werkte hard en had de reputatie van een doordouwer. Ik studeerde ijverig en werkte aan het verbeteren van mijzelf. Uiteraard ontwikkelde zich hierdoor een groot zelfvertrouwen, dat later moest worden vervangen door een ander soort van vertrouwen: GELOOF in Christus.

Ik zocht de banen waarvan ik zou leren en „verkoch mij aan mijn werkgevers", waarbij ik gebieden koos waar ik met succesvolle mensen in contact kwam.

In 1915 vestigde ik in Chicago mijn eigen zaak als uitgeversvertegenwoordiger. Ik slaagde erin de negen belangrijkste bankkranten van de Verenigde Staten te vertegenwoordigen, kranten die door de belangrijkste bankemployé's werden gelezen. Ik deed zaken met de presidenten van veel van de grootste in het Midwesten gevestigde industriële ondernemingen van het land. Ik was aanwezig bij bankiersconferenties en leerde een groot aantal vooraanstaande bankiers uit South LaSalle Street in Chicago en Wall Street in New York kennen. Toen ik 28 was had ik een inkomen dat het equivalent was van ongeveer \$ 375.000 per jaar in de huidige dollarwaarde.

Op dit hoogtepunt van mijn vroege zakensucces was het dat God zich met mij begon bezig te houden. Ik was pas getrouwd.

De niet-erkende roeping

Slechts enkele dagen na ons huwelijk, wij woonden nog in Chicago, had mijn vrouw een droom die zo krachtig en indringend was dat zij er enorm door werd overweldigd en getroffen. De droom was zo realistisch dat het meer een visioen was. Gedurende twee of drie dagen daarna scheen alles onwerkelijk — als bij een verdoving — en alleen deze buitengewone droom leek reëel.

In haar droom waren zij en ik bezig een groot kruispunt over te steken, slechts enkele huizenblokken van ons appartement af, waar Broadway diagonaal de Sheridan Road kruist. Plotse-ling was er aan de hemel een ontzagwekkend schouwspel. Het was een

verblindend gezicht: de hemel was vol met een gigantische compacte massa fonkelende sterren in de vorm van een reusachtige vlag. De sterren begonnen te trillen en uit elkaar te gaan en ten slotte te vervagen. In haar droom vestigde zij juist mijn aandacht op die vervagende sterren, toen er een andere enorm grote groep blinkende sterren verscheen, vervolgens begon te trillen, uiteenging en evenals de eerste groep vervaagde.

Terwijl zij en ik, in haar droom, naar de verdwijnende sterren stonden te kijken, verschenen er plotseling tussen ons en de sterren drie grote witte vogels aan de hemel. Deze grote witte vogels vlogen recht op ons af. Toen zij lager kwamen, zag zij dat het engelen waren.

„Vervolgens”, schreef mijn vrouw een dag of twee na de droom in een brief aan mijn moeder die ik zojuist tussen oude familiefoto's ben tegengekomen, „begon het tot mij door te dringen dat Christus kwam, en ik was zo gelukkig dat ik gewoon huilde van vreugde. Toen dacht ik plotseling aan Herbert en ik werd nogal ongerust.”

Zij wist dat ik erg weinig godsdienstige belangstelling had, al waren wij twee of drie keer naar een kerk in de buurt geweest.

Vervolgens leek het dat vanuit het midden van de engelen van haar droom „Christus neerdaalde tot Hij vlak voor ons stond. Eerst was ik wat onzeker en bang over hoe Hij ons zou ontvangen, want ik dacht eraan dat wij onze bijbelstudie hadden verwaarloosd en dat onze gedachten teveel uitgingen naar dingen die met zijn belangen niets te maken hadden. Maar toen wij naar Hem toegingen, deed Hij zijn armen om ons beiden heen en wij waren zo gelukkig! Ik dacht dat alle mensen op de hele wereld hem hadden zien komen. Zover wij konden zien dromden de mensen samen in de straten bij dit brede kruispunt. Sommigen waren blij en sommigen waren bang.

„Vervolgens leek Hij plotseling in een engel veranderd. Eerst was ik verschrikkelijk teleurgesteld, tot de engel me vertelde dat Christus werkelijk binnen korte tijd zou komen.”

Toentertijd gingen wij nogal vaak naar de bioscoop. Zij vroeg de engel of dit verkeerd was. Hij antwoordde dat Christus belangrijk werk voor ons had te doen, als voorbereiding op zijn komst — er zou voor de film geen tijd zijn. (Dit was in de dagen van de

„stomme” film.) Daarna leken de engel en het hele schouwspel te vervagen, en zij werd wakker, geschokt en verwonderd!

's Ochtends vertelde zij mij over haar droom. Ik raakte in verlegenheid. Ik wilde er niet over nadenken, maar durfde het toch niet helemaal uit mijn gedachten te zetten. Ik dacht over een logische manier om het te omzeilen en tegelijk op te lossen.

„Waarom ga je niet naar de dominee van de kerk verderop”, stelde ik voor, „om hem te vragen of het iets betekent.”

Daarmee slaagde ik erin het uit mijn hoofd te zetten.

Ik wil hier zeggen dat van de 100.000 keer dat de mensen denken dat GOD in een droom of een visioen tot hen spreekt, het in ongeveer 99.999 gevallen pure inbeelding is, of een of andere vorm van zelfhypnose of zelfbedrog. Maar als dit een visioen van God was, wilde ik er, als Jona, van weglopen. Daarop echter hield God zich, te zijner tijd, op een niet mis te verstane wijze met mij bezig, zoals dat ook Mozes, Jesaja, Jeremia, Jona, Andreas, Petrus en de apostel Paulus overkwam.

Zakelijke ineenstorting

Toen kwam de plotselinge ruïnerende depressie van 1920. Hoewel niet van lange duur, was het een rampzalige crisis. Mijn belangrijkste vaste advertentiekanten zaten eerder in de industrie van werktuigen voor de landbouw en het boerenbedrijf en ook op andere produktiegebieden dan in het bankwezen. Al mijn grote klanten, waaronder bedrijven als Goodyear Tire & Rubber, J.I. Case, Moline Plow, John Deere and Company, Emmerson-Brantingham en Dalton Adding Machine, kwamen onder een curator. Eén landelijk bekende directeur, die ik persoonlijk kende, pleegde zelfmoord. Zonder dat ik er iets aan kon doen werd mijn zaak door machten buiten mijn controle onder mij weggeslagen.

Vanuit Portland, in de staat Oregon, waarheen ik met mijn gezin was verhuisd, begon ik een advertentiebureau voor wasserij-eigenaars. De wasserij-industrie was qua omzet de 11e van het land, maar desondanks het meest achtergebleven. Ik werkte samen met een efficiencydeskundige, op zijn gebied naar mijn oordeel een van de besten van het land. Ik nam uitsluitend klanten aan die ons toestonden hun

zaak op een nieuwe efficiencybasis in te richten, zowel wat betreft de wasserijdienst als de zakelijke werkwijze, waarop ik toezicht hield. Ik moest in staat zijn in de advertenties beloften te doen die mijn klanten konden nakomen.

In 1926 echter verkocht een nationaal reclamebureau in het oosten aan de Laundry Owner's National Association een overeenkomst om in de landelijke damesbladen grote advertenties te plaatsen. De Association bezat de bevoegdheid om elk lid te verplichten aan deze advertentiecampagne mee te doen tot ongeveer 85 procent van de verantwoorde advertentieuitgaven die iedere plaatselijke wasserij kon doen. Ik wist hier niets van, tot de zaak was beklonken. Van elk van mijn klanten had ik de omzet verdubbeld of verdrievoudigd. Mijn zaak was bezig te groeien. Opnieuw werd een zeer succesvolle onderneming onder mij weggeslagen door oorzaken waarover ik geen macht had.

Maar er was een reden: God nam mijn advertentiezaken weg.

Verontrustende uitdagingen

In de herfst van 1926, toen ik 34 was, leek het vervolgens of het dak naar beneden kwam en ik verpletterd werd! Ik werd aangevallen door een zeer verontrustende tweevoudige uitdaging.

Na negen jaar van een gelukkig huwelijk begon mijn vrouw de zevende-dags sabbat te houden in plaats van de zondag!

Ik was verbijsterd! Ik was verbolgen. Voor mij was dat godsdienstfanatisme! Wat zouden mijn zakenrelaties daarvan wel niet denken? Zij beweerde echter die leer in de Bijbel te hebben gevonden.

Alle argumenten schoten ogenblikkelijk in mijn gedachten. Ze haalden niets uit.

„Maar de Bijbel zegt”, protesteerde ik, „Gij zult de ZONDAG onderhouden!”

„Kun je me dat dan in de Bijbel laten zien?” vroeg zij.

„Nou, nee”, antwoordde ik, „ik weet niet veel van de Bijbel. Mijn belangstelling heeft altijd op het gebied van het zakenleven gelegen. Maar al die kerken kunnen toch geen ongelijk hebben — zij halen hun leer uit de Bijbel, en allemaal houden ze de zondag.”

„Als jij”, glimlachte zij oprecht, maar voor mij onuitstaanbaar, „kunt

aantonen waar de Bijbel zondagsvering gebiedt, zal ik ernaar terugkeren.”

Ik kon de uitdaging niet ontwijken. Mijn huwelijk hing ervan af.

Tegelijkertijd wierp een schoonzuster, pas getrouwd en afgestudeerd, me een tweede krenkende uitdaging voor de voeten.

„Herbert Armstrong”, beschuldigde zij mij op geringschattende toon, „je bent gewoon volslagen *onwetend!* Iedereen met enige opleiding *weet* dat het menselijke leven uit evolutie is voortgekomen.”

Ik was trots. Studie en onderwijs had ik niet veronachtzaamd. Ik dacht dat ik over evolutie de feiten kende en ik geloofde er niet in. Maar nu moest ik toegeven dat ik van deze kwestie nooit een grondige, diepgaande studie had gemaakt.

Vlak na het „fanatisme” van mijn vrouw was deze uitdaging zeer krenkend. Deze dubbele aanval op mijn trots trof mij onmiddellijk nadat voor de tweede maal mijn zaak was vernietigd. Het effect was verwoestend. Het was uiterst frustrerend. Niettemin was ik vastbesloten zowel mijn vrouw als mijn schoonzuster hun ongelijk te bewijzen.

Deze tweevoudige uitdaging dreef mij tot een vastberaden onderzoek dat bijna dag en nacht doorging. Deze intensieve studie duurde zes maanden alvorens ik het antwoord vond. De studie evenwel is tot op de dag van vandaag nooit geëindigd.

Beide uitdagingen richtten zich op een gemeenschappelijk uitgangspunt: het boek Genesis in de Bijbel en het onderwerp van de oorsprong der dingen — al was dit slechts het begin.

Deze uitdagingen kwamen in een periode dat ik er ruimschoots de tijd voor had. Met intense concentratie stortte ik mij op dit onderzoek.

De Bijbel en Darwin

Ik begon het onderzoek niet in Genesis. Eerst ging ik grondig door de werken van Darwin, Lyell, Haeckel, Huxley, Spencer, Vogt, Chamberlin en More, en ook door het vroegere werk van Lamarck en diens theorie van „gebruik en niet-gebruik”, die aan Darwin's „survival of the fittest”-hypothese voorafging.

Deze geschriften leken meteen overtuigend. (Dat moeten ze ook wel zijn om de nagenoeg algemene aanvaarding van de wereld van het hoger onderwijs

te hebben verworven.) Al gauw begreep ik hoe het onderwijs in de greep van de evolutie-idee is gekomen.

Evolutie is de poging van de atheïst om de aanwezigheid van een schepping te verklaren zonder de preëxistentie van een intelligente Schepper.

Deze beginfase van mijn onderzoek was een ruwe schok voor mijn geloof in het bestaan van God. Het bracht me tot het besef dat ik de realiteit van God had *aangenomen*, omdat ik die van kindsbeen af had gehoord en daarom aanvaard. Gedurende enige tijd duizelde het me. Was alles wat ik altijd had geloofd louter mythe en dwaling? Nu was ik vastbesloten de WAARHEID te vinden! Mijn geest werd gezuiverd van ideeën en geloofsovertuigingen die ik altijd voor vanzelfsprekend had genomen.

Van alle geschriften over de evolutie hadden alleen die van dr. P.E. More vele discrepanties in de theorie naar voren gehaald. Maar ook hij ging in het algemeen met de doctrine accoord.

Maar nu moest ik allereerst het bestaan van God bewijzen of weerleggen. Dit was geen terloopse of oppervlakkige studie. Ik zette dit onderzoek voort alsof mijn leven ervan afhing — wat in wezen inderdaad het geval was, en ook mijn huwelijk hing ervan af. Tevens bestudeerde ik boeken over de andere kant van de zaak.

Hier volsta ik met te zeggen, dat ik inderdaad onweerlegbaar BEWIJS vond van het bestaan van God de Schepper — en ik vond absoluut bewijs van de valsheid van het evolutieprincipe, in weerwil van de overweldigende reeks mensen die in het hoger onderwijs met het tegendeel zijn gehersenspoeld. Ik had het genoeg de erkenning te verkrijgen van iemand die volkomen van het evolutionaire denken was doordrongen, iemand die vele jaren aan de universiteit van Chicago en van Columbia onderzoekswerk had verricht. Zij gaf toe dat ik definitief de stam van de evolutionaire boom had geveld. Maar evenals dr. More was zij zo grondig door de evolutieleer gehersenspoeld dat zijn erbij bleef, hoewel zij de onwaarheid ervan als BEWEZEN had erkend.

Bovendien had ik het genoeg in staat te zijn mijn schoonzuster haar woorden die mij als „onwetend” hadden gebrandmerkt terug te laten nemen. Dit was van mijn kant allemaal louter ijdelheid, die ik nog niet had ontworteld.

Ik had het werkelijke bestaan van de GROTE VERHEVEN GOD aangetoond! De uitdaging van mijn vrouw kwelde echter nog steeds mijn geest. Bij het evolutieonderzoek had ik reeds Genesis bestudeerd.

Ik wist dat elk van de godsdiensten in de wereld de eigen gewijde geschriften heeft. Toen de realiteit van God eenmaal bewezen was, had ik verwacht het onderzoek voort te zetten met het vergelijken van de verschillende godsdiensten om te zien welke van die gewijde geschriften gezaghebbend bewezen te zijn. Sprak GOD misschien door een of meer van deze geschriften tot de mensheid?

Daar ik in elk geval de sabbatkwestie moest onderzoeken en ik me reeds in Genesis had verdiept, besloot ik mijn onderzoek met het bestuderen van de Bijbel te vervolgen.

Eén doctrine tegelijk

Al snel stuitte ik op de passage in Romeinen 6:23: „Want het loon, dat de zonde geeft, is de dood...” Verbaasd stopte ik. ‘Loon’ is wat men krijgt uitbetaald voor wat men heeft gedaan. Ik staarde hier naar een uitspraak die diametraal tegengesteld was aan wat ik (voor mijn 18e) op de zondagschool had geleerd.

„Hoe kan dat nu?” riep ik uit. „In de kerk is mij geleerd dat het loon van de zonde EEUWIG LEVEN in een eeuwig brandende hel is.”

Een nieuwe schok kwam bij het lezen van het laatste deel van hetzelfde vers: „maar de genade, die God schenkt, is het eeuwige leven in Christus Jezus, onze Here.”

„Maar,” vroeg ik mij ontgoocheld af, „ik dacht dat ik al eeuwig leven had — ik ben, of ik heb, een onsterfelijke ziel. Waarom zou ik het als geschenk moeten krijgen?”

Met behulp van een bijbelconcordantie onderzocht ik het woord *ziel*. Tweemaal vond ik de uitspraak: „De ziel die zondigt, die zal sterven” (Ezech. 18:4 en 18:20).

Toen schoot me te binnen dat ik in Genesis 2 had gelezen wat God zei tot de eerste mensen, die zielen waren: „Maar van de boom der kennis van goed en kwaad, daarvan zult gij niet eten, want ten dage, dat gij daarvan eet, zult gij *voorzeker sterven*.”

In Genesis 2:7 las ik dat God de mens uit het stof van de grond vormde en de levensadem in zijn neusgaten blies, waarna de mens (stof — mate-

rie) „een levende ziel” werd (zie *Statenvert.*). Hier wordt duidelijk gesteld dat een ziel fysiek is, uit materie is gevormd. Ik ontdekte dat het woord *ziel* een vertaling is van het hebreeuwse *nefesj* en dat in Genesis 1 vogels, vissen en landdieren allemaal *nefesj* worden genoemd, zoals Mozes door inspiratie schreef.

Vervolgens las ik toevallig dat Jezus zei: „En niemand is opgevaren naar de hemel, dan die uit de hemel nederge-daald is, de Zoon des mensen” (Joh. 3:13). Ik bestudeerde de leer over hemel en hel nader. Ik zag dat de geïnspireerde Petrus, op de dag dat hij de heilige Geest ontving, zei: „Want David is niet opgevaren naar de heme-len...” (Hand. 2:34).

Bij deze diepgaande studie van de Bijbel gebruikte ik alle bijbelse hulpmiddelen: concordanties, Grieks-Engelse en Hebreeuws-Engelse lexicons, commentaren, bijbelse woordenboeken en godsdienstencyclopedieën. De laatste drie, ontdekte ik, waren het werk van geleerde, maar vleeselijk ingestelde mensen. Wat betreft historische feiten en zaken van materiële en fysieke aard bieden ze hulp bij het onderzoek, maar wat betreft Gods openbaring van geestelijke kennis bleken ze van weinig nut.

Ook maakte ik bij bepaalde twijfelachtige passages gebruik van het hebreeuwse Oude Testament en het griekse Nieuwe Testament, samen met de lexicons. Bovendien maakte ik gebruik van iedere vertaling of versie die toen gepubliceerd was, in het bijzonder de Moffatt, Ferrar Fenton, Smith-Goodspeed, American Revised en de Williams New Testament.

Mijn unieke ervaring

Mijn onderzoek was totaal anders dan dat van studenten op een seminarie. Zij nemen in zich op wat hun aan doctrines van hun denominatie wordt onderwezen. Onderwijs is een kwestie van geheugentraining geworden. Het kind, evenals de volwassen student, wordt geacht te accepteren en memoriseren wat er wordt onderwezen.

Op de lagere school bijvoorbeeld werd een van mijn kleinzons eens door de onderwijzeres gevraagd: „Wie heeft Amerika ontdekt?”

„De Indianen”, antwoordde mijn kleinzoon prompt. De onderwijzeres was verbaasd.

„Nee, Larry, weet je niet dat Columbus Amerika heeft ontdekt?”

„Nee, juf, de Indianen waren hier al om Columbus te begroeten toen hij eindelijk aankwam.”

De jongen kreeg een één voor zijn antwoord en werd streng verteld altijd te onthouden dat volgens het boek Columbus Amerika ontdekte!

Een leerling of een student aan een universiteit wordt beoordeeld op wat hij onthoudt en gelooft van wat hem door het studieboek, de onderwijzer, leraar of professor wordt geleerd.

In het eerste proefexemplaar van het tijdschrift *The Plain Truth*, dat ik in 1927 samenstelde (zeven jaar voordat het tijdschrift daadwerkelijk werd gepubliceerd), liet ik een tekenaar een schoollokaal tekenen met kinderen in de banken en elk kind met een trechter op zijn of haar hoofd. De onderwijzer goot uit een kruik in elk kinderhoofd voorgekauwde propaganda.

Een student op een methodistisch seminarie krijgt de methodistische leer en doctrines in zijn hoofd gegoten. Een katholieke student op een katholiek seminarie worden de rooms-katholieke leerstellingen onderwezen. Een student op een presbyteriaans seminarie krijgt presbyteriaanse doctrines. Een student in Duitsland die geschiedenis studeert wordt in één versie van de Eerste en Tweede Wereldoorlog onderwezen, maar een student in de Verenigde Staten krijgt een heel andere versie te bestuderen.

Maar ik ben speciaal door de levende GOD geroepen. Ik probeerde juist het tegendeel te bewijzen van wat ik ontdekte als duidelijk en onmiskenbaar zijnde wat de Bijbel ZEGT! Christus onderwees mij wat ik niet wilde geloven, maar wat Hij mij liet zien als WAAR!

Jezus Christus is het *persoonlijke* Woord van God. De oorspronkelijke 12 apostelen en de apostel Paulus onderwees Hij in eigen persoon. De Bijbel is HETZELFDE Woord van God, maar IN DRUK. Zo was het dezelfde Jezus Christus die zowel de oorspronkelijke apostelen onderwees, vanaf 27 n. Chr., als 1900 jaar later mij, vanaf 1927.

En ik voeg er hier aan toe dat mijn studie van Gods openbaring van waarheid nooit is geëindigd. Later gebruikte Christus mij bij de oprichting van drie 'liberal arts'-colleges, inclusief een in Engeland. Door constant studeren, onderwijs geven en samenwerken met andere geestelijk ingestelde docenten theologie is mijn verstand OPEN

gebleven. En de kennis van Gods geopenbaarde waarheid is toegenomen.

Maar in mijn aanvankelijke, zes maanden durende intensieve, diepgaande studie onderging ik een proces van AFleren, waarbij ik ontdekte dat de leer van de kerken het diametrale tegendeel is van de bijbelse WAARHEID!

Ongelijk bekennen

Dit is niet de plaats voor een uitgebreid gedetailleerd verslag van mijn intensieve onderzoek van de Bijbel, en van mijn bekering. Ik had mij ertoe gezet om tot *mijn* voldoening te bewijzen dat „al die kerken geen ongelijk kunnen hebben, want hun leer komt uit de Bijbel!” Het essentiële punt waarom het hier gaat is het simpele feit dat ik onweerlegbaar BEWIJS vond van de goddelijke inspiratie en het hoogste GEZAG van de Bijbel, zoals hij oorspronkelijk werd geschreven, als het geopenbaarde Woord van God. Ook alle zogenaamde tegenstrijdigheden verdwenen bij onbevooroordeelde studie in het niets.

Het moeilijkste voor iedere mens is te erkennen ongelijk te hebben. Voor mij was dat niet gemakkelijker dan voor andere mensen. Maar God bracht mij, door omstandigheden, tot het punt waarop ik ertoe bereid was.

Tot mijn ontzetting en teleurstelling was ik gedwongen wat betreft het veronderstelde „fanatisme” van mijn vrouw mijn ongelijk te erkennen. Het was niet wat ik *wilde* geloven, d.w.z. *toen!* Maar tegen die tijd had ik een strenge tuchtiging gehad. Ik moest BEWEZEN waarheid aanvaarden, het tegendeel van wat ik had willen geloven!

Het was vernederend in het ernstigste conflict dat ooit tussen ons is gезen te moeten erkennen dat mijn vrouw gelijk had en ik ongelijk.

Ontgoocheling

Tot mijn grote teleurstelling en verbazing ontdekte ik dat vele van de algemeen verbreide kerkelijke leerstellingen en praktijken *niet* op de Bijbel zijn gebaseerd. Ze hebben hun oorsprong in het heidendom, zoals onderzoek van de geschiedenis openbaarde. Talloze bijbelse profetieën hebben dit voorspeld. De verbazingwekkende, ongehooflijke WAARHEID is, dat de BRON van deze leerstellingen en praktijken van het officiële christendom hoofdzakelijk het heidendom en menselijke redeneringen en gewoonten is, *niet de Bijbel!*

Eerst had ik getwijfeld, daarna gezocht naar bewijs, en tenslotte BEWIJS gevonden dat God bestaat — dat de Bijbel letterlijk zijn heilige geïnspireerde openbaring en instructie aan de mensheid is. Ik had geleerd dat iemands God is wat iemand GEHOORZAAMT. Het woord *Heer* betekent MEESTER: iemand die men GEHOORZAAMT! De meeste mensen, ontdekte ik, gehoorzamen *valse* goden en verzetten zich tegen de ene ware SCHEPPER die de hoogste HEERSER van het universum is. Het twistpunt betrof GEHOORZAAMHEID aan GOD.

Het openen van mijn ogen voor de WAARHEID bracht mij op het kruispunt van mijn leven. Aanvaarden betekende mij te voegen bij een groep nederige en onopvallende mensen die ik minachtend als onbelangrijk was gaan beschouwen. Het betekende te worden afgesneden van de hooggeplaatsten en de machtigen en de rijken van deze wereld, tot wie ik had willen behoren. Het betekende de definitieve vernietiging van IJDELHEID. Het betekende een totale *verandering van levensstijl!*

Strijd op leven en dood

Het betekende ware BEKERING, want ik zag nu in dat ik Gods wet had geschonden. Ik had me tegen God verzet. Het betekende omkeren om DE WEG VAN GOD te volgen, de WEG van zijn BIJBEL — leven volgens ieder woord in de Bijbel, in plaats van volgens de wegen van de maatschappij of de begeerten van het vlees en van ijdelheid.

Het was een kwestie van welke WEG ik voor de rest van mijn leven zou volgen. Ik had beslist de TWEESPRONG bereikt!

Maar ik was neergeslagen. God had dat teweeggebracht, al realiseerde ik mij dat toen niet. Door herhaalde zakelijke tegenslagen, mislukking op mislukking, was mijn zelfvertrouwen vernietigd. Ik was geestelijk gebroken. Mijn IK wilde niet sterven. Het wilde proberen weer uit de smadelijke nederlaag op te staan om eens te meer de brede en populaire WEG van ijdelheid en van deze wereld te bewandelen.

Ik had van deze wereld deel uitgemaakt. Destijds beseftte ik niet dat dit niet Gods wereld is maar die van Satan. Ik kwam tot het besef dat het aanvaarden van Gods waarheid betekende uit deze wereld te worden geroepen, deze wereld en haar wegen te verzaken, evenals grotendeels mijn vrienden en relaties in deze wereld.

Het opgeven van deze wereld, haar wegen, belangen, plezier, was als sterven. En ik wilde niet sterven. Een van de zwaarste testen waarmee iemand die door God wordt geroepen geconfronteerd wordt, is, denk ik, het opgeven van deze wereld en het deel uitmaken daarvan. Maar nu wist ik dat *die* weg VERKEERD was! Ik wist dat haar uiteindelijke straf DE DOOD is. Maar ik wilde niet sterven!

Het was waarlijk een strijd om het LEVEN — een strijd op leven en dood. Tenslotte verloor ik die strijd, zoals ik in de recente jaren alle wereldse slagen heb verloren.

In uiterste wanhoop deed ik een beroep op Gods genade. Als Hij mijn leven kon gebruiken, zou ik het aan *Hem* geven — niet in een fysieke zelfmoord, maar als een *levend* offer, dat Hij kon gebruiken zoals Hij wenste. Voor mij was het niet langer iets waard. Ik beschouwde het als slechts een waardeloos stuk menselijk afval, niet eens de moeite waard op de afvalhoop te worden geworpen.

Jezus Christus had met zijn dood mijn leven gekocht en betaald. Het behoorde Hem toe, en nu zei ik tot Hem dat Hij het kon nemen!

Vanaf toen was dit nergens voor deugende leven van mij van GOD. Ik zag niet in hoe het voor Hem van enige waarde kon zijn, maar het stond aan Hem om het als zijn instrument te gebruiken, als Hij dacht dat Hij het zou kunnen gebruiken.

Vreugde in de nederlaag

Deze overgave aan God — deze BEKERING, dit OPGEVEN van de wereld, van vrienden en relaties, en van alles — was de bitterste pil die ik ooit heb geslikt. Toch was het de *enige* medicijn in mijn hele leven die ooit genezing heeft gebracht!

Want ik begon mij daadwerkelijk te realiseren dat ik in deze totale nederlaag een vreugde vond die met geen pen was te beschrijven. Ik had werkelijk VREUGDE gevonden in het bestuderen van de Bijbel — in het ontdekken van nieuwe WAARHEDEN, die tot dan toe voor mijn bewustzijn waren verborgen. En met de overgave aan God met complete bekering vond ik onuitsprekelijke VREUGDE in het aanvaarden van JEZUS CHRISTUS als persoonlijke Verlosser en mijn huidige Hogepriester.

Ik begon alles in een nieuw en ander licht te zien. *Waarom* moest het een moeilijke en pijnlijke ervaring zijn mij

aan mijn Schepper en mijn God over te geven? *Waarom* was het pijnlijk me over te geven aan *gehoorzaamheid* aan Gods juiste wegen? *WAAROM?* Ik kwam nu tot een nieuwe visie op het leven.

Op een of andere wijze begon ik te beseffen dat er een NIEUWE vriendschap in mijn leven was gekomen. Ik begon mij bewust te worden van een contact en omgang met Christus, en met God de Vader.

Wanneer ik de Bijbel las en bestudeerde, sprak God tot *mij*, en ik hield er nu van te luisteren! Ik begon te bidden en ik wist dat ik in gebed met God sprak. Ik kende God nog niet erg goed. Maar men leert elkaar *beter* kennen door voortdurend contact en constante omgang met elkaar.

Eén doctrine tegelijk

Ik ging dus door met het bestuderen van de Bijbel. In artikelvorm begon ik op te schrijven wat ik leerde. Ik vermoedde toen niet dat deze artikelen ooit zouden worden gepubliceerd. Ik schreef ze voor mijn eigen genoegen. Het was een manier om meer van de studie te leren.

Met de apostel Paulus kan ik nu zeggen „dat het evangelie, hetwelk door mij verkondigd is, niet is naar de mens. Want ik heb het ook niet van een mens ontvangen of geleerd, maar door openbaring van Jezus Christus... Maar toen het Hem... behaagd had, zijn Zoon in mij te openbaren... ben ik geen ogenblik te rade gegaan met vlees en bloed; ook ben ik niet naar [een theologisch seminarie gegaan, maar ik werd onderwezen door Jezus Christus, het Woord van God (in druk)]” (Gal. 1:11-12, 15-17)!

Daarom heb ik gezegd dat de ervaring waaraan ik tijdens die oorspronkelijke, intensieve studie zo pijnlijk werd onderworpen, in het leven en in onze tijd uniek was. Ik ken in deze wereld geen enkele godsdienstleider die op een dergelijke wijze tot zijn leer is gekomen. De religieuze leerstellingen van deze wereld komen niet van GOD! Alleen God is onfeilbaar juist!

In de lente van 1927 onderging ik een complete REINIGING VAN MIJN VERSTAND! Mijn denken werd *gereinigd* van vroegere veronderstellingen en overtuigingen — ik was door een pijnlijke ervaring heengebracht.

Tweemaal was een winstgevende zaak ingestort, waardoor ik gefrustreerd achterbleef.

(Zie verder pagina 28)

Wat is waar succes?

John Ross Schroeder

Succes is weer in de mode. Boeken over hoe men succes kan bereiken staan opnieuw op de bestsellerslijst. Maar ontdekken de mensen inderdaad het ware succes?

Het streven naar zuiver materieel gewin houdt veler geest bezig. De individuele mens is er op uit „het zijne” te krijgen, wanneer er iets te halen valt. De jacht op het miljonairchap is in volle gang.

Maar is dit het soort succes dat voor de mens het beste is? Het type succes dat geluk brengt?

Succes wordt vaak gezien als het opbouwen van een aanzienlijke reputatie — het vergaren van rijkdom — het uitoefenen van macht over anderen. Is succes niet meer dan het over de rug van anderen heen naar de top klimmen?

Een rit naar oost-Texas

Tijdens een zomer, meer dan 30 jaar geleden, maakte een man van middelbare leeftijd een lange autorit van Pasadena, in Californië, naar oost-Texas. Hij werd vergezeld door zijn vrouw en zijn jongste zoon.

Tijdens het urenlange rijden begon de man na te denken over de tientallen succesvolle mensen die hij had leren kennen toen hij zo'n twintig, dertig

jaar was. Deze man was namelijk in zijn jeugd buitengewoon succesvol geweest. Zijn reclamebedrijf had hem voortdurend in contact gebracht met de groten en middelgroten van deze wereld.

Hij kende de beroemde filosoof Elbert Hubbard. Hij genoot het voorrecht veel multimiljonairs en hoofden van grote ondernemingen uit de Amerikaanse zakenwereld te kennen.

Bij het ongestoorde en geconcentreerde nadenken in de auto, beseftte hij dat zelfs deze grote mannen — als het er op aankwam — *niet* het ware succes hadden bereikt. Zij hadden allen materieel voordeel behaald. Hun privé-bankrekeningen stonden bol van het geld. Zij hadden zelfs een aantal passende succesformules toegepast.

Maar zij hadden geen weet gehad van de werkelijke waarden. Zij misten de leiding en hulp van de Goede God. Zij hadden nooit het enig juiste doel in het leven gekend.

Deze lange autorit van Californië naar Texas gaf het onderwerp succes een volkomen nieuwe dimensie. De ongestoorde concentratie — zonder de gebruikelijke tussenkomst van telefoon en routine-bezigheden — kristalliseerde de gedachten van deze man rond de zogenaamde succesvolle mensen van deze wereld. Wat hadden zij allen gedaan om materieel succes te boeken? Welke juiste principes hadden zij gevolgd? Welk belangrijk en doorslaggevend principe hadden zij allen — zonder uitzondering — over het hoofd gezien?

De zeven regels voor succes

Tenslotte begonnen de zeven regels voor

succes in de geest van deze man door te dringen. Eén voor één — stap voor stap — begon zich langzaam een helder beeld te vormen van de ware principes voor succes.

Wie hij is? De hoofdredacteur van DE ECHTE WAARHEID — Herbert W. Armstrong. Nu, in zijn 94e jaar, geniet hij meer waar succes dan ooit tevoren in zijn lange leven. Zijn grote geheim is het toepassen van wat hij de weg van „geven” noemt — in tegenstelling tot een lijnrecht tegenovergestelde filosofie die hij met de weg van „nemen” aanduidt.

Boeken over het behalen van succes concentreren zich alle op deze zelfzuchtige weg van „nemen”. Ieder tijdelijk, materieel succes dat door navolging van dit soort raadgevingen wordt bereikt zal op de lange duur op niets uitlopen. De waarden zijn vals. De filosofie is een dwaling.

Werkelijk succes bereiken is echter meer dan dat ene grote principe ontdekken dat in de weg van „geven” besloten ligt. Mensen hebben gedetailleerder onderricht nodig. De twee grondprincipes voor een juist gedrag — God liefhebben boven alles en uw naaste als uzelf — laten zich zorgvuldig onderverdelen in tien specifieke geboden. Zo is het ook met succes. Het ene grondprincipe voor het bereiken van succes is onderverdeeld in zeven specifieke regels. De heer Armstrong heeft een aantrekkelijk boekje gepubliceerd dat geheel over deze zeven regels voor succes handelt. Hij heeft ze nauwkeurig en gedetailleerd uiteengezet. Hij legt hierin uit wat waar succes is en hoe men het kan bereiken.

Het is zeker waar dat het u wellicht tot voordeel zal strekken enkele van de betere succesboeken te lezen die in de boekhandel verkrijgbaar zijn. Maar zelfs de beste daarvoor zullen u geld kosten en geen ervan zal u het allerbelangrijkste overzicht van succes geven.

Het boekje van de heer Armstrong, dat de passende titel *De Zeven Regels voor Succes* draagt, is geheel gratis. Ontdek wat waar succes werkelijk is — en hoe u dit kunt bereiken. □

„De weg des vrede

Over deze hele door strijd verscheurde planeet zijn duizenden kinderen rechtstreeks bij oorlogen betrokken of worden in de krijgskunst geoefend. Hun jeugdige enthousiasme wordt gemakkelijk in het spoor van militaire taken geleid.

Juichende Palestijnse jongeren (boven) in Tripoli vieren uitbundig de overwinning. Zal hun wereld er één van de ene na de andere strijd op leven en dood zijn? Of zullen zij kunnen genieten van de vrede en voorspoed waar de mensheid zo naar verlangt?

Sommige jongeren zijn rechtstreeks bij frontliniegevechten betrokken,

(Zie verder pagina 17)

Wat een tegenspraak! Wij hopen en dromen dat onze kinderen zullen kunnen genieten van een leven zonder noden, een leven van overvloed en vrede.

Toch zien wij in vele delen van de wereld kinderen, vaak kleiner dan de wapens die zij dragen, die afgericht worden in de kunst van revolutie, contrarevolutie en oorlog.

GEDWONGEN om hun kinderlijke onschuld opzij te zetten worden zij ondergedompeld in een zee van haat, afkomstig van volwassenen, en wordt hun geleerd om te doden of gedood te worden voor doelen die zij niet volledig begrijpen, in een wereld die meer en meer vijandig is ten opzichte van hun bestaan als zodanig.

Vanwaar deze tegenspraak? Waarom dromen volwassenen van en hopen zij op vrede, en beoefenen zij toch de krijgskunst?

Kind-soldaten

Duizenden kinderen over de hele wereld zijn geronseld voor militaire of paramilitaire organisaties om een werkelijk of ingebeeld tekort aan manschappen op te vullen. Velen melden zich vrijwillig in een gelukzalige trance van vaderlandsliefde. Anderen

bezigken voor de aandrang van kameerades of regelrechte dwang.

De moordende instrumenten in hun handen maken hen in één klap tot een macht waarmee rekening moet worden gehouden. En de heldhaftige fantasieën van de jeugd kunnen eenvoudig uitgebuit worden door hen die zich erop beroepen dat zij vechten voor het welzijn van toekomstige generaties.

Het feit dat jongeren zich makkelijk laten beïnvloeden maakt hen gewild als het meest kneedbare soldatenmateriaal. Uiteindelijk zijn zij bereid de meest gevaarlijke en weerzinwekkende bevelen uit te voeren. Zij zijn vaak minder bang, omdat zij nog niet genoeg van het leven hebben meegemaakt om bang voor de dood te zijn.

Voor veel van deze kinderen bestaat de toekomst uit een noodlottige kogel, een dodelijke bom of een door een landmijn verbrijzeld leven.

Een wereldprobleem

De schattingen lopen uiteen, maar volgens één ervan zou Iran ongeveer 60.000 *Baseej*, of jongens-soldaten beneden de dienstplichtige leeftijd van achttien jaar, onder de wapens hebben gebracht. Sommige jonge Islamitische strijders zijn pas tien jaar oud.

In de woorden van de Ayatollah Khomeini: „Ze lopen weg van hun ouders om martelaren te worden. En de ouders zijn er trots op dat hun kinde-

Jesaja 59:8

s kennen zij niet”

ren martelaar worden. Zelfs ouders die al vijf martelaren onder hun kinderen hebben, betreuren het dat ze er niet meer hebben om naar het front te sturen.”

Deze jonge Iraanse jongens — de toekomst zelf van die natie — krijgen een eerste begin van oefening en veel indoctrinatie en worden dan naar het Irakese front gestuurd waar zij met honderden tegelijk omkomen, omdat zij zich voor Irakese fortificaties, tanks en mijnenvelden werpen om de weg vrij te maken voor volwassen soldaten die meer „waard” zijn voor de oorlogsinspanning.

In Noord-Ierland is de situatie anders. Er vinden daar geen massale gevechten plaats, maar de frontlijnen liggen net zo goed vast en kinderen worden het slachtoffer van de woede van hun ouders.

De haat die thuis met de paplepel wordt ingegoten overspoelt geregeld de straat als jongeren betrokken raken in straatgeweld ten opzichte van vijandelijke godsdienstige of politieke groeperingen of de veiligheidsmacht. Gedurende 15 jaar „ongeregeldheden” in Noord-Ierland zijn veel jongeren gedood of verminkt door rubberkogels uit de wapens van zenuwachtige leden van de Britse veiligheidstroepen.

Al zijn de gevaren die een botsing met de veiligheidstroepen in Belfast of

elders oplevert bekend, toch worden kinderen wel aan het hoofd geplaatst van begrafenisstoeten en demonstraties.

In het Cambodja van Pol Pot beginnen jeugdige soldaten van de communistische Rode Khmer wreedheden evenzeer tegen kinderen als tegen volwassenen.

In Centraal Amerika vechten honderden jongeren zowel in de officiële legers als aan de kant van de tegen de diverse regeringen gerichte troepen. De verrassingstactieken van de guerrillatroepen hebben van hen een geduchte militaire macht gemaakt. Hetzelfde kan van de conflicten in Afrika worden gezegd.

Het gebruik van kinderen in de oorlogvoering is, vanzelfsprekend, niet nieuw. In de Tweede Wereldoorlog kwamen geallieerde militairen aan beide fronten oog in oog te staan met honderden jonge Duitsers toen het wanhopige Nazirijk op instorten stond.

Verder terug, in de geschiedenis van katholiek Europa, vinden wij de buitengewoon rampzalige Kinderkruistocht die in 1212 n. Chr. plaatsvond. Twee jongens in hun tienerjaren, de een in Frankrijk, de ander in Duitsland, brachten twee legers jongeren op de been om het Heilige Land te heroveren. Volgens hen was gebrek aan deugd bij de volwassen kruisvaarders de oorzaak van vooraf-

gaande mislukkingen. De Duitse groep kwam niet verder dan Genua in Italië. De ongelukkige Franse groep werd uiteindelijk in Egypte als slaaf verkocht door gewetenloze handelaars die hen overtocht naar Palestina hadden beloofd.

De ellendige gebeurtenissen, zowel vroeger als nu, waarbij jongeren van hun jeugd worden beroofd zijn een aanfluiting van de zin van het kind-zijn zo goed als van het menselijk bestaan.

Waarom gebeurt dit?

Om achter de oorzaak van de huidige verwrongen situatie te komen hoeft de mensheid alleen deze openbaring tot zich door te laten dringen: „Hun mond is van vloek en bitterheid vol; snel zijn hun voeten om bloed te vergieten, verwoesting en ellende zijn op hun wegen, en *de weg des vredes kennen zij niet*” (Rom. 3:14-17).

Hun is nooit onderwezen hoe zij op de weg des vredes met hun naasten kunnen leven. God had het oefenen van kinderen in oorlog en opstand niet voor ogen toen Hij mensen schiep die de ervaring van de jeugd moeten doormaken. Gelukkig is de wereld die God spoedig aan deze planeet zal brengen vol met onderricht in vrede en vreugde. „Al uw zonen zullen *leerlingen* des Heren zijn, en het *heil* uwer zonen zal groot zijn; door gerechtig-
(Zie verder pagina 29)

(Vervolg van pagina 14)

zoals deze Iraanse *Baseej* aan het Iraakse front nabij Dezful in Iran (inzet links). Voor anderen zijn de frontlinies minder goed afgebakend, zoals in het Noordierse Londonderry, waar een jongeman tijdens een relletje zijn woede op veiligheidstroepen koelt.

Duizenden jongeren in de Verenigde Staten ontvangen een militaire opleiding in het Junior Reserve Officer Training Corps (JROTC). Een JROTC-cadet in Fort Bragg in Noord-Carolina (inzet boven).

Jonge Rode Khmer-rekruten in Cambodja presenteren het geweer. In afwachting van de dag waarop

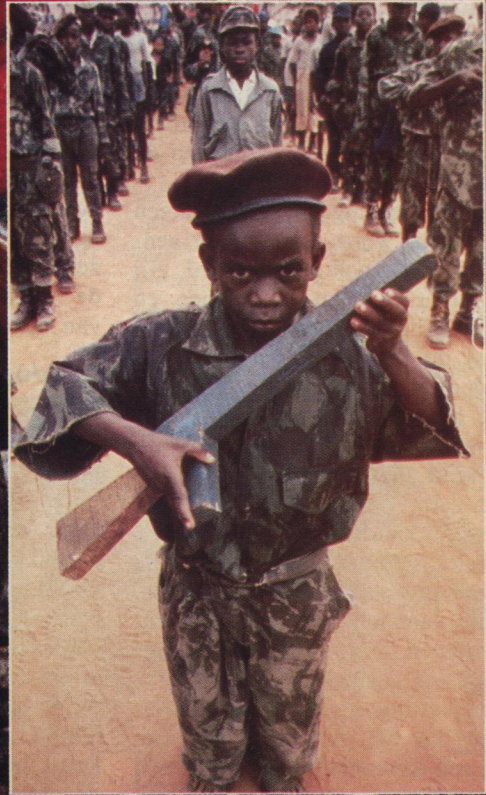
zij zich bij de gelederen van het Oostduitse tankcorps zullen aansluiten, rijden Jonge Pioniers in Oost-Duitsland (inzet linksboven) in minitanks.

In El Salvador verkennen jeugdige guerrilla's de verwoesting van een succesvolle wegversperring (inzet linksonder).

In Beiroet, te midden van het puin, verkondigen twee jonge Shi'itische moslims de overwinning. En in Angola exerceert een rekrut van de Pionier Groep van het marxistische regime met een houten geweer (inzet rechts).

من ٤٣ حة
سہارۃ الج
اللہ علی ابن
فائین اسرائیل

Kinderopvang

(Vervolg van pagina 7)

geboorte; sommige deskundigen menen dat kinderen al informatie in de baarmoeder kunnen opdoen. Voordat babies een jaar oud zijn, hebben zij meer kennis en bewustzijn van hun omgeving gekregen dan in enig ander vergelijkbaar jaar van hun leven. Volgens sommige onderzoekers hebben kinderen reeds door het zien informatie over een voorwerp opgeslagen, en zijn zij niet volkomen verrast over de vorm ervan wanneer zij in staat zijn het te hanteren.

Een baby leert snel zijn moeder te herkennen en geeft beslist de voorkeur aan haar gezicht en stem. (Meer onderzoekers nog benadrukken het extra belang van het spel van de vader met het kind in de eerste jaren van zijn leven en ook later.)

De reacties en de belangstelling van de ouders, in het bijzonder van de moeder, zijn bepalend voor de mate waarin de baby zich mentaal en fysiek ontwikkelt. De reacties van de ouders doen zelfs bij de kleinste kinderen de waakzaamheid toenemen.

Een baby die lange perioden alleen gelaten wordt, wordt niet alleen eenzaam, maar raakt ook gefrustreerd. Hij of zij is niet in staat te oefenen en nieuwe vaardigheden te ontwikkelen. Later zal de frequentie waarmee het kind zich door het maken van geluiden uitdrukt afnemen als het niet wordt gestimuleerd en zal het taalgebruik van het kind zich maar langzaam ontwikkelen.

Peuters en kleuters gedijen lichamelijk, geestelijk en emotioneel niet in een omgeving waarin hun consequente, liefdevolle aandacht onthouden wordt — zoals dat in de doorsnee kinderdagverblijven het geval is.

Tot bezinning stemmende studies onthullen dat het vermogen van een kind om een duurzame band te vormen met een ander menselijk wezen — zijn vermogen om lief te hebben — wordt aangeleerd voordat het 3 jaar is. Dit vermogen om een blijvende wederzijdse band te vormen schijnt onverbreekbaar verbonden te zijn met de ontwikkeling van het bewustzijn van het kind. Met andere woorden, de afwezigheid van een menselijke band staat gelijk met een zich niet goed ontwikkelend bewustzijn.

Hoeveel peuters zijn er echter niet

af en toe in de war geraakt en hebben de een of andere part-time oppas „mamma” genoemd.

Welke invloed heeft de afwezigheid van een full-time moeder op de ontwikkelijke jonge geest? Uit onderzoek van de afgelopen 20 tot 30 jaar stelt de kinderpsychologe Selma Fraiberg vast: „... wij hebben geleerd dat de menselijke eigenschappen: duurzame liefde en geneidheid tot liefhebben tijdens de eerste twee levensjaren worden gevormd. Op dit punt is er overeenstemming onder de wetenschappers van zeer uiteenlopende disciplines” (*Every Child's Birthright: In defense of Mothering*).

De voorstanders van kinderdagopvang zijn zich niet volledig bewust van de beperkingen van het plaatsvervangend milieu. Hun onderzoek werd grotendeels gedaan in dagopvangcentra van boven gemiddelde kwaliteit. Weinig van deze centra zijn beschikbaar en ze zouden bovendien buiten de prijsklasse van de meeste gezinnen liggen.

Het is een omstreden onderwerp en de boeken en artikelen die tegenstrijdige gezichtspunten naar voren brengen zijn talrijk, maar het is moeilijk het bestaande, levende bewijsmateriaal te loochenen. In het onderzoek wordt zelfs niet gezinspeeld op de invloed op de toekomstige karakterontwikkeling van deze kinderen.

Het door God ingestelde Gezin

Gebroken gezinnen zijn een tragedie. Kinderen hebben twee liefhebbende, geïnteresseerde ouders nodig (speciaal hun moeder, wanneer zij heel jong zijn) om zich tot rijpe volwassenen te ontwikkelen die in staat zijn andere menselijke wezens lief te hebben en te verzorgen. Tot volwassenen die het leven van anderen door hun eigen creativiteit kunnen verrijken, die onder leiding van liefhebbende ouders het hun door God gegeven recht om onafhankelijk te denken en te handelen hebben geoefend — en ouders zijn verantwoordelijk voor het ontwikkelen van een dergelijk karakter in hun jonge kinderen.

Onze vluchtige, beweeglijke maatschappij heeft onze kinderen beroofd van de vaste familiebanden die onze grootouders kenden. De meeste jonge mensen hebben weinig besef van het verleden en minder respect voor de wijsheid van degenen die ouder zijn dan zij. Het zou dan ook niet als een

verrassing moeten komen dat jongeren de laatste twintig jaar rondgezworven hebben met de vraag wie zij zijn.

De maatschappij waarin wij leven heeft het opvoeden van kinderen dubbel moeilijk gemaakt. Zonder de hulp van de familiebanden zijn de verantwoordelijkheden van de ouders van te vorenwoordig belangrijker dan ooit.

Kinderen hebben hun beide ouders meer dan ooit nodig. Wil men in de toekomst diepgewortelde emotionele problemen vermijden, dan moet de moeder niet tijdens die vroege jaren worden vervangen.

Voor mensen met oudere kinderen kan, afhankelijk van de gezinsomstandigheden en de leeftijd van de kinderen, dagopvang een alternatief zijn, maar voor mensen met jonge, nog niet schoolgaande kinderen, is de moeder onontbeerlijk — thuis!

Het aandurven vragen te stellen

Voor velen is er geen alternatief — men denke aan alleenstaande ouders die trachten in hun eentje hun gebroken gezinnen fysiek, economisch en ook gevoelsmatig bijeen te houden. Zij zitten gevangen; wij zijn allen gevangen in een systeem dat wij niet hebben bedacht, maar waaraan de meeste mensen meer bijdragen dan enkel lip-pendienst.

Hoe zit het met de anderen? Sommige vrouwen onderwerpen hun prioriteiten opnieuw aan een onderzoek. Echtgenoten nemen de tijd om de kosten te berekenen die het uitbesteden van hun kinderen aan anderen met zich meebrengt. Is het werkelijk de moeite waard? De kosten van dagopvang nemen toe; sommige vrouwen betalen bijna 50 procent van hun loon voor de opvang van hun kinderen.

Andere vrouwen hebben lang genoeg stilgestaan om hun doel in het leven eens goed te bezien en na te denken over hoe zij dat willen bereiken. Zij hebben een tijd vastgesteld om kinderen te krijgen en van hun opvoeding te genieten. Zij zien het grootbrengen van kinderen als een loopbaan. Deze doelgerichte vrouwen pakken het oefenen en grootbrengen van hun kinderen op dezelfde wijze aan als de verantwoordelijkheden waarvan zij zich op andere terreinen van hun leven met succes hebben gekweten.

Er zijn nu meer bedrijven die flexi-
(Zie verder pagina 28)

EPILOOG

Iedereen wenst in het leven gelukkig te worden. Er is een duidelijk afgebakende weg naar waar, bevredigend geluk — *een levenswijze* die geluk als bijproduct voortbrengt. Door uw kinderen al vroeg te leren hoe zij zich moeten gedragen, kunt u hen helpen een

De gelukkige afloop

leven vol hartzeer en problemen te vermijden. Het is nooit te vroeg uw kinderen duidelijke gedragsregels voor te houden.

Als kinderen zich tegen hun ouders verzetten, is daar een reden voor. Een oorzaak. Sommige ouders geven de omstandigheden de schuld van de eigenzinnigheid van hun kinderen. Zij stellen het schoolsysteem verantwoordelijk. Zij geven elkaar de schuld — de

vader de moeder, en omgekeerd.

Sommigen redeneren dat onze jongeren gewoon hun eigen weg volgen. „Zij doen enkel en alleen wat ik ook op die leeftijd deed.”

Dit zijn verontschuldigen voor ouderlijke onachtzaamheid. De handelingen van de ouders zijn verantwoordelijk voor de wijze waarop hun kinderen opgroeien; dit is even zeker als hun verantwoordelijkheid voor hun verwekking en geboorte. De juiste principes voor de kinderopvoeding zullen, als ze in acht genomen worden, gelukkige, levendige, verantwoordelijke kinderen voortbrengen! Het ligt in uw macht om een rechtvaardig en gezond karakter te vormen en te ontwikkelen!

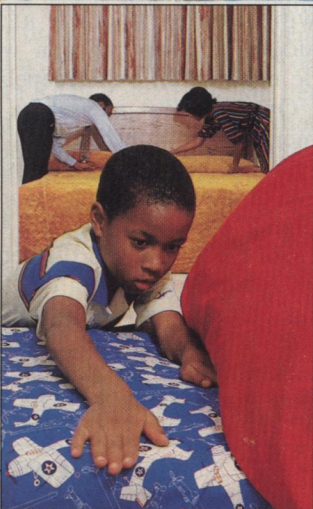
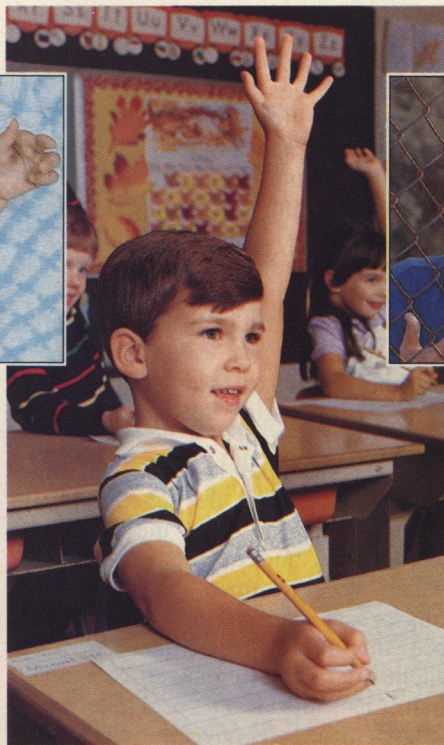
En toch, nadat alles gezegd en gedaan is, nadat de kinderen zijn opgegroeid en het huis hebben verlaten, is er dan wel enige ouder die terugblikkend kan zeggen: „Ik heb

een volmaakt werk verricht in de opvoeding van mijn kinderen”? Besslist niet. Ook al doen wij ons uiterste best, dan nog bereiken wij geen van allen de volmaaktheid. Wat wij ook doen, met inbegrip van het opvoeden van kinderen, wij hebben Gods hulp nodig. Jezus heeft gezegd: „Zonder Mij kunt gij niets doen” (Joh. 15:5).

Vraag God u te helpen om inzicht te krijgen in wat u in uw situatie moet doen, in de omgang met uw kinderen, en u vervolgens te helpen dat op de juiste manier te doen, met liefde en standvastigheid.

Kinderen zijn zeer kostbaar voor God (Markus 10:14). Zij zijn een erfdeel van Hem (Ps. 127:3). God vertrouwt ons de zorg voor onze kinderen voor enkele jaren toe, totdat zij volwassen zijn. Wij dienen te profiteren van de weinige kortdurende jaren dat zij bij ons zijn om hen in de juiste levensweg te oefenen en te onderwijzen.

Laten wij onze kinderen leren Gods weg te bewandelen. Als wij dat doen zullen onze kinderen ons leven enorm verrijken en vreugde brengen in ons huis. Het karakter dat wij hen helpen vormen zal van onschatbare waarde voor hen zijn voor de rest van hun fysieke leven, en hopelijk, voor alle eeuwigheid. □

PERSOONLIJK

(Vervolg van pagina 2)

van het menselijke wezen. Zo werden de mensen die de heilige Geest ontvingen bevrucht met het heilige leven van God. Zo werden zij kinderen van God, door Hem zelf verwekt. Als de heilige Geest binnengaat in het menselijke verstand dan verbindt hij het menselijke verstand met het verstand van God.

De menselijke geest verleent het vermogen om kennis van fysieke dingen te verwerven die oneindig ver uitgaat boven de kennis die verworven kan worden door het dierlijke brein. Ook verleent de menselijke geest aan de fysieke hersenen opvattingen van goed als het tegendeel van kwaad. Al is het op het beperkte geestelijke niveau van de mens. Hoewel, zonder toevoeging van Gods Geest die zich met de menselijke geest verbindt, is het menselijke verstand niet in staat zich de goddelijke kennis van de plannen, wegen en doeleinden van God eigen te maken.

De menselijke geest kan niet zien, denken, horen of zich ophouden met denkprocessen. Het zijn de hersenen die door het oog zien, door het oor horen, en het denken en redeneren voor hun rekening nemen, waarbij zij het vermogen voor de voortgang van het denken en redeneren ontvangen van de menselijke geest.

Maar: „Wat geen oog heeft gezien en geen oor heeft gehoord en wat in geen mensenhart is opgekomen, al wat God heeft bereid voor degenen, die Hem liefhebben” (1 Kor. 2:9). Deze verdergaande, diepere en meer verborgen geestelijke kennis van Gods bedoelingen en plannen en van Gods rechtvaardigheid is alleen te verwerven door de toevoeging van Gods heilige Geest die zich verenigt met de menselijke geest.

Op die Pinksterdag in 31 n. Chr., op het moment zelf van de oprichting van Gods Kerk, ging deze heilige geest van God binnen in de gelovigen die daar in Jeruzalem waren verzameld.

Hier aangekomen wil ik opmerken dat zij op dit moment van goddelijke bevruchting — de ontvangst van de heilige Geest — al kinderen van God werden, zij het nog ongeboren. De goddelijke „zaadcel” van de heilige Geest was als het ware de menselijke „eicel” binnengegaan, en de goddelijke bevruchting had plaatsgevonden. Het

binnengaan van de menselijke zaadcel in de menselijke eicel geeft vorm aan de menselijke bevruchting. De dan bevruchte eicel wordt medisch gezien vanaf dat moment embryo genoemd. Na enkele weken, als het geleidelijk in zijn menselijke vorm groeit, wordt het foetus genoemd. Deze tijd van groei en ontwikkeling heet zwangerschap. Het is het exacte evenbeeld van de geestelijke bevruchting en de christelijke periode van geestelijke wasdom in de genade en in de kennis van God (2 Petr. 3:18). De Bijbel noemt Gods Kerk „de moeder van ons allen” die door God verwekt zijn. De Kerk voedt, als geestelijke moeder, de bekeerde

De voortplanting van menselijk leven is een exact beeld van de geestelijke voortplanting. Onze vraag is: wanneer begint het leven van een mens?

christenen binnen in haar, hoedt hen voor valse leringen en wegen, en brengt hen groot gedurende een tijd van geestelijke zwangerschap, zodat zij gereed zijn om geestelijk geboren te worden bij hun opstanding (wanneer Christus komt), een onmiddellijke verandering van sterfelijke mens in onsterfelijke God in Gods Koninkrijk.

De voortplanting van het menselijke leven is exact het evenbeeld van de geestelijke voortplanting. Onze vraag is, wanneer begint het leven van een mens?

Het menselijke leven in het algemeen begon met de schepping van Adam. Hij is de enige die geschapen werd. Alle andere mensen zijn uit Adam voortgekomen. Dit voortplantingsproces werd door dezelfde God bedacht die het geestelijke proces bedacht waarmee Hij zichzelf voortplant. Een menselijk leven begint eerst in iedere mens afzonderlijk, en zo ook

begint goddelijk leven — bij de bevruchting — wanneer de heilige Geest voor het eerst de mens binnengaat.

De vraag is nu wanneer goddelijk leven begint. Wanneer wordt iemand een christen — een mens die Christus toebehoort? In Romeinen 8:9 staat dat iemand die de heilige Geest heeft ontvangen aan Christus toebehoort. Iemand die Gods Geest niet heeft „behoort Hem niet toe” — is geen christen. En, zegt vers 11, indien de heilige Geest in iemand woont, dan zal hij onsterfelijk worden geboren. En vers 14: allen die door Gods Geest worden geleid, zijn nu al, tijdens dit christelijke leven — deze geestelijke zwangerschap — Gods zonen, zij het tot nu toe geestelijk ongeboren. God heeft zich deze kinderen verwekt.

En 1 Johannes 3:1-2: „Ziet, welk een liefde ons de Vader heeft gegeven, dat wij kinderen Gods genoemd worden, en wij zijn het ook. Daarom kent de wereld ons niet, omdat zij Hem niet kent. Geliefden, nu zijn wij kinderen Gods en het is nog niet geopenbaard, wat wij zijn zullen; maar wij weten, dat, als Hij zal geopenbaard zijn, wij Hem gelijk zullen wezen; want wij zullen Hem zien, gelijk Hij is.”

Nu al in dit christelijke leven, nog ongeboren, in de fase van de zwangerschap, zijn wij, ware christenen, Gods kinderen. Maar het is nog niet geopenbaard wat wij zullen zijn wanneer wij geboren zijn.

Op het moment van de fysieke bevruchting is het embryo, en enkele weken later de foetus, al het kind van zijn ouders. Het is niet enkel en alleen een stukje „foetaal weefsel” zoals aborteurs beweren in hun poging om mensenmoord te rechtvaardigen.

Vanaf het moment van de bevruchting bestaat er menselijk leven. Het met opzet doden of vernietigen van dat menselijk leven is, zo zegt de GROTE WETGEVER en HOOGSTE RECHTER, een MOORD, die bestraft kan worden met de eeuwige en onherroepelijke DOOD!

Ongeacht wat menselijke advocaten, menselijke rechtbanken, menselijke rechters, zelfs hooggerechtshoven zeggen of doen, abortus is moord, en belediging van de hoogste, Almachtige GOD. En zij die abortus bedrijven, die er opdracht toe geven en zij die abortus „legaal” — volgens de menselijke wet — willen maken, zullen schuldig verklaard worden aan belediging van deze HOOGSTE RECHTBANK VAN DE HE-

(Zie verder pagina 28)

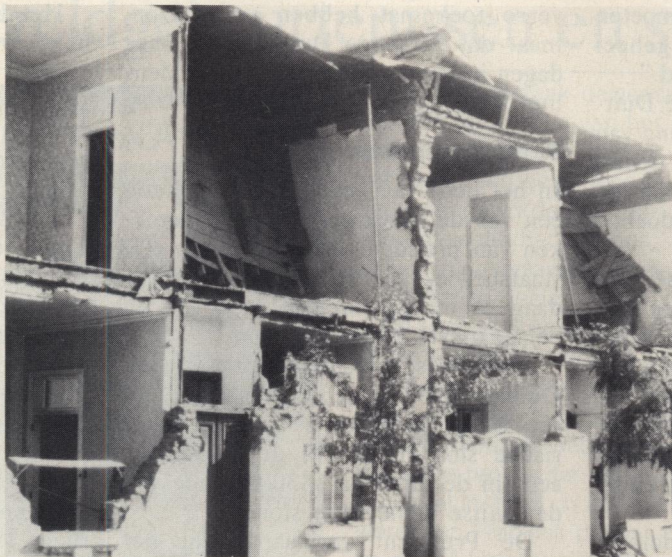
Een aardbeving treft Santiago

Voor Rebeca Martinez was het een ogenblik dat ze nooit meer zou vergeten.

3 maart 1985 's avonds nam zij een bad toen een hevige aardbeving toesloeg. De muren, het dak en de vloer begonnen heftig te schudden. Zonder erbij na te denken vloog zij naar de deur. Maar de muren drukten op het kozijn en hielden de deur dichtgeperst. Met de plotse linge kracht die iemand weet op te brengen als zijn leven wordt bedreigd rukte ze aan de deur en hij vloog open. Ze sprong naar buiten en een moment daarna kwamen het zware dak en de muren dreunend naar beneden. Ontsteld keek zij toe hoe een groot deel van de badkamer tot op de eerste verdieping doorviel. Ze rende naar beneden onder het lawaai van vallende stenen, hout en pleisterwerk. Ze slaagde erin door de voordeur naar buiten te komen, en haar man bedekte haar met een handdoek.

Deze familie in Santiago had het geluk dat er niemand gewond was geraakt, maar van een groot deel van het huis waren alleen brokstukken overgebleven. De aardbeving, die uiteindelijk op 7,8 op de schaal van Richter werd geschat, liet een miljoen mensen of dakloos of met een zwaar beschadigd huis achter. Bijna tweehonderd mensen stierven en duizenden raakten gewond bij deze aardbeving, die door deskundigen beschouwd wordt als een van de meest vernietigende van deze eeuw op het westelijk halfrond. De eerste vier weken na de aardbeving vonden nog meer dan duizend lichtere schokken plaats.

Wat gebeurt er als een aardbeving

Beschadigde huizen in de Esperanzastraat in Santiago.

toeslaat? Wat gaat iemand door het hoofd? Welke invloed heeft het op zijn leven?

Wat betreft Rebeca Martinez, de jonge huisvrouw uit dit verhaal, haar gedachten waren op ontsnappen gericht. Toen ze aan het vechten was om de deur open te krijgen, begon ze in haar wanhoop om hulp te bidden. Toch had ze in geen jaren een kerk bezocht. Als gevolg van haar rakelingse contact met de dood zoekt ze nu naar een grotere en veiliger Macht in haar leven. „Ik voelde me zo hulpeloos en onbetekenend tussen al die neerstortende muren. Even dacht ik dat het einde van de wereld aangebroken was en ik was er niet klaar voor. Ik wil nu dichterbij God komen en weten waarom ik leef.”

Velen van hen die ernstig door de aardbeving zijn getroffen dachten in die twee minuten vol vernietiging inderdaad dat het einde van de wereld was aangebroken. Soledad Cornejo, een student, zei: „We hebben nog twee verschrikkelijke aardbevingen meegeemaakt. Tijdens de aardbeving van 1965 zag mijn moeder de huizen op de mensen vallen. Deze was zo verschrikkelijk

dat ik dacht dat de aarde zich zou openen en ons allen zou verzwelgen... Je kon nergens heenvluchten.”

Wat betreft degenen die geen schade leden, hun houding was duidelijk anders. Edgar Baerwald, een zakenman, bevond zich op het moment van de aardbeving op de negende verdieping van een flatgebouw. „Het enige waaraan ik dacht was hoe verschrikkelijk lang het duurde en hoe ik mijn al wat oudere moeder gerust kon stellen. Tegenwoordig kost het me moeite om in slaap te komen en ben ik zenuwachtiger dan gewoonlijk.”

De eerste week na de aardbeving zaten de meeste kerken vol mensen die erg geschrokken waren. Maar toen het leven weer meer zijn gewone loop had hervonden daalden de bezoekerijfers weer tot het gemiddelde van vóór de aardbeving.

Rebeca Martinez ging, na haar verschrikkelijke beproeving, één keer naar de kerk om iets van een antwoord voor de zin van haar bestaan te vinden. „Ik heb ingezien dat ik dichterbij God moet komen,” zei zij, „maar er zijn zoveel problemen waar ik me nu mee bezig moet houden. Ik heb problemen met mijn huis en ik moet er nu iets op vinden om het weer op te kunnen bouwen.” Haar oorspronkelijke speurtocht naar antwoorden wat betreft het leven en de zin van het bestaan zal waarschijnlijk minder van haar aandacht krijgen naarmate de dringende noden van het ogenblik weer haar eerste zorg worden. Hoewel ze die verschrikkelijke ogenblikken dat haar leven op het spel stond nooit zal vergeten, zullen die ogenblikken waarop ze dichterbij God kwam geleidelijk vervagen naarmate de zorgen van het dagelijkse leven weer de overhand krijgen. — Mario Seiglie

Westduitser?

(Vervolg van pagina 4)

Grote en ook de „IJzeren Kanselier“, Otto von Bismarck.

Europese Gemeenschap onvoldoende

Waar patriottisme en nationalisme in zo'n slechte reuk staan, zijn de Westduitsers elders op zoek gegaan naar uitingsmogelijkheden. Franz Josef Strauss merkte eens op: „Wij moeten patriottisme hebben in een geheel nieuwe betekenis van dat woord.”

Lange tijd geloofden zowel de Duitsers als hun bureaus dat de vestiging van de Europese Gemeenschap in democratisch Europa de talenten en de energie van het Duitse volk voldoende in beslag zou nemen.

Inderdaad hield de Europese Gemeenschap, vaak ook alleen maar aangeduid met haar economische component, de „gemeenschappelijke markt“, de Duitsers bezig zolang het om een „kern-Europa“ ging, in essentie bestaande uit de zes oorspronkelijke leden: Duitsland, Frankrijk, Italië en de landen van de Benelux.

Maar de EG is nu te onhandelbaar geworden. Lidstaten als Engeland en Denemarken fungeren meer als remmen en brengen de droom van een werkelijk confederatieve Europese macht om zeep. Griekenland flirt met het communisme. Nieuw toegelaten lidstaten als Spanje en Portugal scheppen nieuwe problemen, van landbouwoverschotten tot de zware last dat alle EG-documenten nu in nog twee officiële talen moeten worden vertaald.

De Amerikaanse journalist William Pfaff gaf een bijzonder levendig beeld van de Duitse frustratie met de Europese Gemeenschap: „De schepping van Europa was een kolfje naar de hand van de Duitsers. Maar die mogelijkheid is Duitsland nu ontnomen... Nu de Gemeenschap niet meer alleen uit de Europese kern bestaat, is het serieuze politieke potentieel van „Europa“ verloren gegaan, waarbij Duitsland beroofd is van de mogelijkheid boven zijn nationalisme en zijn geschiedenis uit te stijgen om op te gaan in een groter geheel.”

En dus nadert West-Duitsland een tweesprong. „Amerika vormt niet langer het antwoord“, aldus Pfaff. „Tegelijkertijd neemt voor de Duitsers de morele betekenis van de Europese

Gemeenschap voortdurend verder af tot niet meer dan een handelsovereenkomst.”

De fundamentele oorzaak van de aftakelende aantrekkingskracht van de Europese Gemeenschap is dat zij tot dusverre geen oplossing heeft gebracht van het eeuwenoude „Duitse Probleem“, d.w.z. de vraag hoe de Duitsers tot één volk verenigd dienen te worden — een onderwerp dat oudere Duitsers in het algemeen naar een verre toekomst hebben verschoven, maar dat de jonge Duitsers van onze dagen in toenemende mate nog tijdens hun leven opgelost willen zien.

Reagans oproep

In het licht van het bovenstaande zou een van de minst spectaculaire bezoeken van president Reagan tijdens zijn staatsbezoek aan West-Duitsland vandaag of morgen weleens een van de belangrijkste kunnen blijken.

Voor verscheidene duizenden jonge Duitsers hield hij een inspirerende toespraak op de terreinen van het historische slot Hambach, de plek waar eens in de jaren na 1830 de wieg van de Duitse democratie stond.

De President verklaarde dat het „nieuwe Europa“ nog niet voltooid was zolang het „verdeeld werd gehouden door betonnen muren, door onder stroom staand prikkeldraad en door mijnenvelden... velden des doods”.

Onder luid applaus van de studenten — hij werd veertigmaal onderbroken! — vervolgde hij: „Niets zou onze harten meer verheugen dan de dag te zien aanbreken dat er geen muren meer zullen zijn en geen geweren om mensen die van elkaar houden gescheiden te houden.”

Oproepend tot de eenwording van Duitsland binnen het kader van een Verenigd Europa, verklaarde de President dat „de democratie alleen maar compleet zal zijn, en Europa alleen maar verenigd wanneer alle Duitsers en alle Europeanen uiteindelijk vrij zullen zijn”.

Twee dagen later kwam de President in zijn toespraak tot het in Straatsburg bijeengekomen Europese Parlement met grote nadruk op het thema van een verenigd Europa terug:

„Het is mijn hoop, onze hoop, dat in de 21e eeuw — die nog maar 15 jaar van ons af ligt — alle Europeanen, van Moskou tot Lissabon, in staat zullen zijn zonder pas te reizen, en dat de

vrije uitwisseling van mensen en ideeën ook de andere helft van Europa zal omvatten. Het is mijn vurige wens dat er in de volgende eeuw één vrij Europa zal zijn.”

Eerder diezelfde dag had de President van het Europese Parlement, Pierre Pflimlin, in een gloedvol betoog uitgebreid over de droom van een verenigd Europa dat ook de schitterende steden Dresden, Warschau, Praag en Boedapest zou omvatten.

Het dromen over een dergelijke eenheid moge nu niet meer dan een „ijdele hoop“ lijken, aldus Pflimlin, „maar niemand kan ons beletten te dromen van een compleet, in vrede verenigd Europa”.

Het hart van Europa

Ten dele als gevolg van zijn aardrijkskundige ligging, en evenzeer als gevolg van de dynamische aard van zijn volk, blijft Duitsland, verenigd of niet, het hart van Europa. En zoals zo dikwijls in het verleden zal Europa's toekomst door Duitse beslissingen worden bepaald.

In het jaar 962 deed Otto de Grote het Romeinse Rijk in het Westen herrijzen als het Heilige Roomse Rijk der Duitse Natie.

Wilhelm I, die in 1871 Duits keizer werd, ijverde voor een „Tweede Rijk”. Hij had gekroond willen worden met wat hij de ware kroon noemde — de heilige Roomse kroon die nog uit Otto's tijd dateerde en die in Wenen werd bewaard. Maar daar hij protestant was, werd op dat verzoek afwijzend beschikt.

Het nieuwe, verenigde Duitsland claimde niet de opvolger van het Heilige Roomse Rijk te zijn. En Hitlers Derde Rijk was in wezen een verzameling van teutonische oorlogsgoden, een tijd die door de schrijver George Bailey werd aangeduid als „Duitslands grootste en schadelijkste illusie”.

Maar in zijn boek *Germans* legt Bailey er de nadruk op dat „de droom van het Heilige Roomse Rijk is blijven voortleven. Hij heeft elke generatie Duitsers sedert Karel de Grote het hoofd op hol gebracht.”

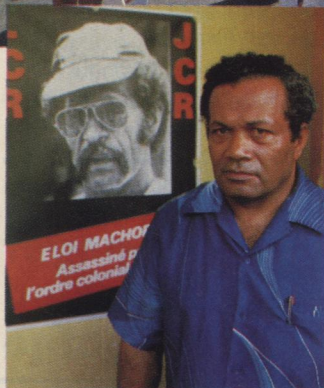
Daar komt bij dat die droom altijd nauw verbonden was met het wel en wee van de kerk in Europa: Keizer en Paus, de vervlechting van wereldlijk en geestelijk gezag.

En als schrijver werpt Bailey op een bijzonder intrigerende manier de vraag

(Zie verder pagina 28)

Inzicht in wereldgebeurtenissen en stromingen

Europese jeugd protesteert. KANAK-leider Tjibaou naast foto wijlen leider Machoro.

Beroering in het Paradijs

„Yanks, Come Back!“ Vreemde woorden op een spandoek van een groep demonstranten. Maar voor sommige Franse ingezetenen van Nieuw-Caledonië is dat pleidooi helemaal niet zo uitzonderlijk.

Dit traditioneel van een serene rust genietende Zuid-pacifische eiland voor de noordoostelijke kust van Australië vormt een overblijfsel van Frankrijks koloniale verleden. In hoofdzaak be-

ningen zijn oorzaak geweest van een teruglopen van het toerisme. In vele streken is het eiland een gewapend legerkamp geworden en heftige botsingen hebben hun tol aan mensenlevens en eigendommen geëist.

De Franse regering van Mitterrand stelde voor, in 1989 een referendum over de kwestie van autonomie te houden. Maar de separatisten willen het eerder, misschien al in 1986. In dat jaar worden in Frankrijk parlementsverkiezingen gehouden, en zij zijn bang dat een zwaai naar rechts het moeilijker zou maken de onafhankelijkheid te verwezenlijken. Het separatistische Nationale Bevrijdingsfront heeft al zijn eigen voorlopige regering opgericht.

Libië's Moamar Khadafi heeft verleden jaar verkon-

digd dat het tijd werd „de Franse koloniën te bevrijden“, en hij ontving de leiders van de Nieuwcaledonische onafhankelijkheidsbeweging als zijn gasten.

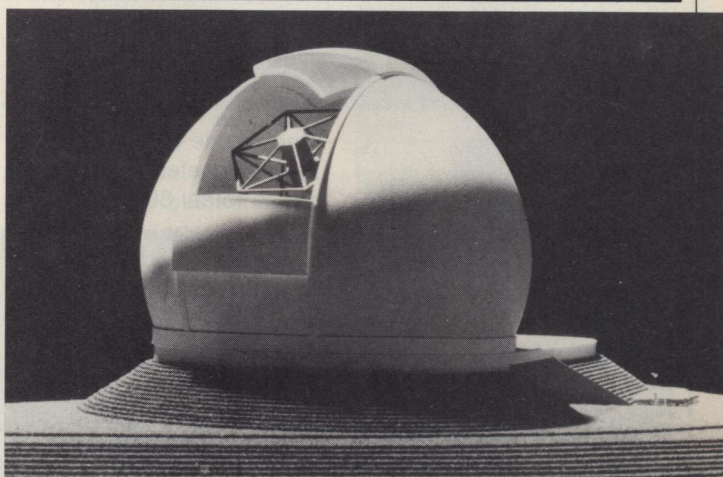
Onafhankelijkheid voor Nieuw-Caledonië zou elders in het zuiden van de Stille Oceaan pro-onafhankelijkheidsbewegingen kunnen aanmoedigen, zoals die van de Maori's in Nieuw-Zeeland, en dat zelfde geldt voor Frans West-Indië. En een Nieuw-Caledonië „in verkeerde handen“ zou volgens sommigen een destabiliserende factor in dit gebied kunnen worden. Of zoals een vooraanstaand Frans weekblad het uitdrukte: „Noch Australië, noch Nieuw-Zeeland, heeft momenteel ook maar enige behoefte een Cuba voor zijn voordeur te vinden.“ ■

faamd om zijn rijke nikkelafzettingen en zijn verlokkelijke stranden, biedt Nieuw-Caledonië onderdak aan zo'n 140.000 inwoners.

Maar nu begint de reële mogelijkheid te rijzen van een burgeroorlog tussen voor- en tegenstanders van onafhankelijkheid.

De oorspronkelijke Melanesiërs, Kanaken genaamd, maken zo'n 43% van de bevolking uit. Uit hun rijen komen de meeste voor onafhankelijkheid strijdende activisten. Hun tegenstanders bestaan uit het grootste deel van de 52.000 Franse kolonisten en een minderheid van Aziatische en uit de Pacific stammende eilandbewoners die onder de Franse vlag wensen te blijven.

De toenemende span-

Model van de koepel van de Keck-telescoop van 10 meter, 's werelds grootste optische telescoop, die dankzij een gift van de W.M. Keck Foundation op de top van de Mauna Kea op het eiland Hawaii zal worden gebouwd.

Kleurenfoto- koper- apparaten bedreigen papiergeld

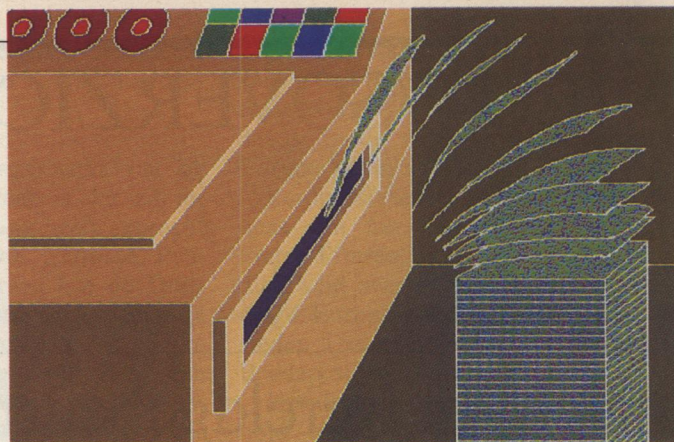
In de komende twee jaren zullen er in de Verenigde Staten voldoende kleurenfotokopieerapparaten in gebruik worden genomen om een ernstige bedreiging te gaan vormen voor het Amerikaanse papiergeld.

„Valsmunterij zal niet langer een misdaad zijn waarvoor veel kundigheid wordt

vereist, maar een die berust op misbruik van de gelegenheid”, zei Joseph Carlon van de Amerikaanse geheime dienst.

Reeds nu is het Amerikaanse betaalmiddel het meest nagemaakte in de wereld. Andere landen hebben hun papieren betaalmiddelen een ander uiterlijk gegeven om de bedreiging het hoofd te bieden.

Volgens Joseph Sheldrick van Battelle Columbus Laboratories die de opdracht had gekregen afweermiddelen tegen vervalsing door middel van kopieerapparaten in studie te nemen, zijn Canada en Engeland erin geslaagd

de omvang van de vervalsingen terug te dringen door van eenkleurige bankbiljetten over te stappen op meerkleurige.

Afgelopen november veranderde Japan zijn bankbiljetten — die toch al tot de moeilijkste behoren om na te maken — door een speciale inkt toe te passen en het aantal lijnen van portretten op te voeren.

Ook de Verenigde Staten, met een van de weinige nog resterende eenkleurige bankbiljetten, overwegen nu veranderingen aan te brengen, waaronder pastelkleuren, beveiligingslijntjes en optisch variabele systemen.

Optisch variabele systemen zoals hologrammen, die nu bij sommige creditcards worden toegepast, zouden bij het bewegen van het bankbiljet verschuivende beelden opleveren. Maar ze

zijn te kostbaar, en „zo zeker zijn we nu ook nog niet van die technologie”, vertelde Robert J. Leuwer, directeur van het Amerikaanse bureau voor graveer- en druktechniek aan THE PLAIN TRUTH.

De veranderingen zouden het publiek in staat stellen duidelijker het verschil te zien tussen echte en valse biljetten.

Maar zal er bij toepassing van deze afweermiddelen ook een einde komen aan de vervalsingen?

Volgens de heer Sheldrick „zullen de beroepsmisdadigers met nieuwe middelen komen om de afweermethoden onwerkzaam te maken, en heeft men aangetoond dat als er maar tijd en geld genoeg is, er methoden ter beschikking staan om al deze afweermiddelen onbruikbaar te maken”. ■

Chili's kostbare aardbevingen

De aardbeving in Chili van 3 maart jl. was misschien niet de hevigste in de

geschiedenis van dat land, maar zij zou weleens de kostbaarste kunnen blijken.

De officiële schattingen van de schade beliepen oorspronkelijk zo'n 2 miljard gulden. Maar later werden deze cijfers door de regering verdriedubbeld. De zware beving richtte zoveel schade aan dat er 200.000 huizen moesten worden herbouwd, nog afgezien van de schade aan tal van openbare gebouwen, scholen, ziekenhuizen, watervoorziening en riolering, wegen, havens, transportmiddelen en telecommunicatie, energievoorziening, mijnwezen en landbouw.

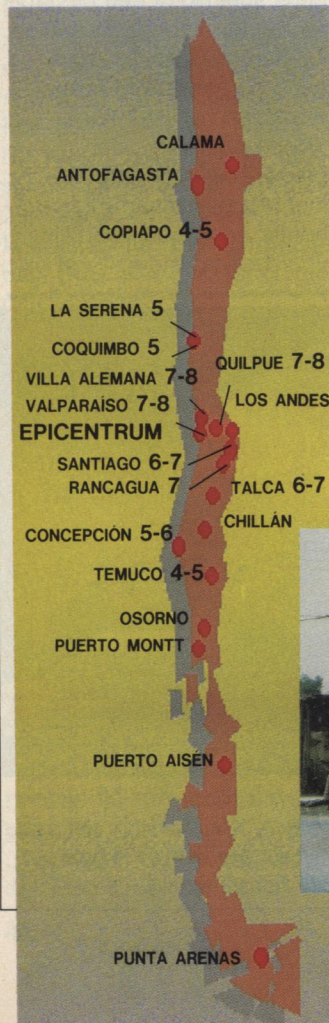
Sedert 1900 heeft Chili 150 aardbevingen van 6,5 of meer op de schaal van Richter moeten doorstaan met in totaal 300.000 do-

den.

De beving van maart betekende een nieuwe zware belasting voor een land dat toch al worstelt om zijn ernstige economische moeilijkheden te overwinnen. Veel industrieën werden kennelijk in slaap gesust door een vals gevoel van veiligheid in de ongebruikelijk lange tussenpoze tussen de voornaamste aardbevingen.

Gevolgen van de aardbeving in het Chileense San Antonio. Links enkele Richter-notaties.

Sedert 1940 heeft Chili echter tijdens elke zesjarige presidentiële ambtsperiode minstens één zo'n catastrofe ondergaan. Generaal Augusto Pinochet had meer dan 11 jaar geregeerd zonder een zware aardbeving. De ramp toonde nog eens duidelijk aan wat voor dramatische uitwerking aardbevingen hebben op de 20e-eeuwse beschaving. Persoonlijke reacties op het Chileense trauma worden te beginnen met dit nummer van DE ECHTE WAARHEID afgedrukt. ■

Epidemisch druggebruik

Eenkele bevindingen uit het jaarverslag van de Internationale Narcoticacommissie:

- De situatie in West-Europa is „grimmig en loopt steeds meer uit de hand”, waarbij in het bijzonder heroïnegebruik „een van de grootste volksgezondheidsproblemen” oplevert. Engeland, West-Duitsland en Italië rapporteerden de record hoeveelheden heroïne die het afgelopen jaar werden onderschept, maar ook Nederland, Frankrijk en België werden zwaar getroffen. Ook cocaïne vormt „een van de voornaamste drugs”. Zowel in Spanje als in België, Frankrijk en West-Duitsland werden onlangs grote hoeveelheden in beslag genomen. Het gebruik van amfetamine is het grootst in Scandinavië.

- In Canada „wekt het gebruik van drugs en de onwettige verhandeling ervan

steeds meer bezorgheid. Het zwaarst worden nog altijd cannabis en zijn derivaten gebruikt . . . Cocaïne rukt in snel tempo op naar de tweede plaats . . .”

- In Latijns-Amerika en het Caribische gebied blijven de productie van drugs, vooral van cocaïne, en de handel erin zich uitbreiden.

- Het Midden-Oosten „blijft een belangrijke bron van opiaten voor de internationale illegale handel. Meer dan de helft van de heroïne die in de eerste zeven maanden van 1984 in Noord-Amerika in beslag werd genomen, en ongeveer 70% van die welke in West-Europa werd achterhaald was afkomstig uit landen in het Nabije en Midden-Oosten.”

- Handelaren in de economisch achtergebleven gebieden van Afrika hebben dat continent „aan ernstige risico's blootgesteld”.

- Landen als Brazilië zijn van doorgangswegen veranderd in productiecentra voor cocaïne.

door velen wordt gezien als een onontkoombare plicht, voortvloeiend uit *l'arte di arrangiarsi* — de kunst jezelf te helpen.

De minister van Financiën, Bruno Visentini, heeft zich met een batterij computers gewapend om miljoenen landgenoten op te sporen die weigeren hun aandeel in de belastingen te voldoen. Hij weet zich gesteund door de Italiaanse vakbonden en door uurloners die niet in staat zijn de belastingen te omzeilen doordat die bij de bron worden ingehouden.

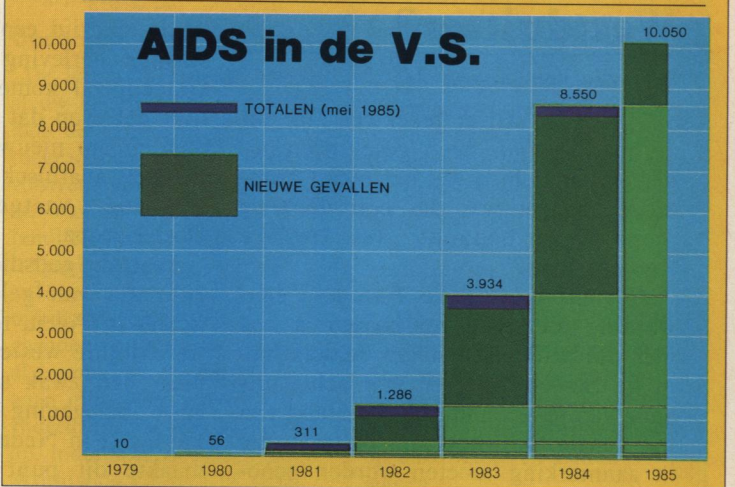
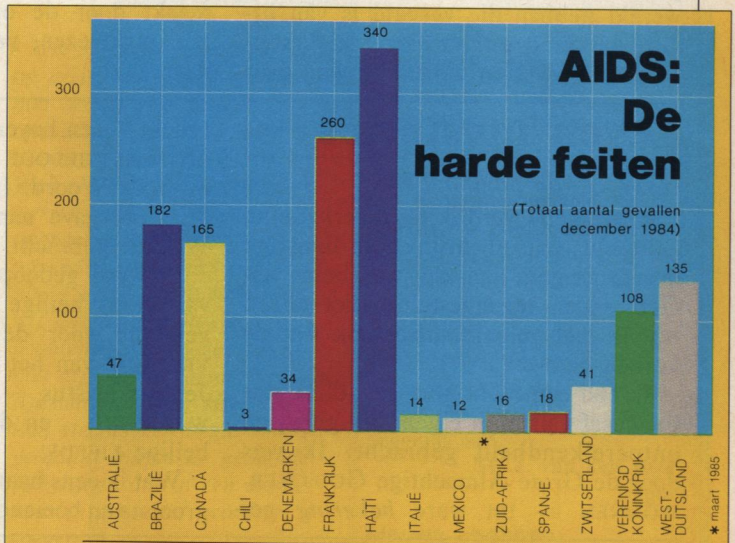
Het onderzoek richt zich vooral op winkeliers en op mensen met vrije beroepen. Volgens overheidsrapporten geeft de gemiddelde winkelier een jaarinkomen op dat lager ligt dan dat van zijn werknemers.

Er bestaat een sterke op-

Hoewel druggebruik in de Verenigde Staten een ernstig probleem blijft, schijnen over het algemeen de percentages van bestaande en nieuwe gebruikers binnen bepaalde leeftijdsgroepen zich te stabiliseren. Een onderzoek van de Universiteit van Michigan wijst op een toenemende afkeer van ma-

rihuana, sigaretten en alcohol onder oudere middelbare scholieren, terwijl het niveau van cocaïnegebruik in die groep sedert 1979 niet is veranderd.

De Wereld Gezondheidsorganisatie schat dat er in de hele wereld zo'n 48 miljoen druggebruikers zijn en dat dit aantal nog stijgt. ■

Italië strijdt tegen belastingontduikers

Een deel van de moeilijkheden waarmee de huidige Italiaanse regering wordt geconfronteerd, is hoe belastingontduikers moeten worden aangepakt. Het probleem is dat ontduiking van de belastingen

positie tegen de ministeriële plannen. Zelfs bestaat de vrees dat de regering-Craxi over het strijdpunt zou kunnen struikelen. De socialistische regering is evenwel van mening dat er iets moet worden gedaan om de lasten van Italië's genereuze systeem van sociale uitkeringen gelijkmatig over alle belastingbetalers te verdelen. Maar het is juist dit punt van de rechtvaardigheid, dat de Italiaanse zakenwereld

en de werkende klassen gescheiden houdt.

In Italië kunnen werklozen 80 percent van hun laatstgenoten inkomen ontvangen door een systeem van sociale voorzieningen waarvan de kosten in toenemende mate door de loontrekkers moeten worden opgebracht. Maar tal van ondernemingen klagen dat een volledige naleving van de wet hun kostenniveau sterk zou doen stijgen. ■

PERSOONLIJK

(Vervolg van pagina 22)

MEL, en ter verantwoording worden geroepen voor die grote Opperste Rechter!

De Almachtige God heeft mij geroepen en gemachtigd om „HARDOP TE SPREKEN, EN NIET TE SPAREN, EN ONS VOLK ZIJN ZONDEN TE TONEN”!

Zouden wij aan de wetten van God gehoorzamen dan zouden wij niet een wereld hebben die vervuld is van lijden, kwelling en hopeloze teleurstelling. Gods wetten wijzen de weg naar

VREDE, naar GELUK, naar VREUGDE, naar het tot stand brengen van dingen die het leven vol, plezierig en overvloedig maken.

God zegt: „zonen zijn een erfdeel des Heren” (Ps. 127:3). De band van de menselijke familie is een van de hoogste zegeningen die God aan de mensheid heeft gegeven. Wat een rampspoed is het dat de wonderbaarlijke zegeningen en het geluk die een liefhebbende God mogelijk heeft gemaakt door de opstandige mensheid zijn afgewezen, verzaakt en tenietgegaan.

Toch, de uiteindelijke conclusie van de hele geschiedenis van het menselijke leven is deze: Wanneer de mensheid erin geslaagd is om iedere zegening te versmaden en af te wijzen, en het eigen menselijke ras op de rand van de totale vernietiging heeft gebracht door de nucleaire en andere levensvernietigende uitvindingen, die zij zelf heeft gedaan, dan zal de barmhartige Eeuwige God ingrijpen en toch nog het geluk, de vrede en de overweldigende bevrediging van het eeuwige leven in het luisterrijke Koninkrijk van God inluiden. □

Zeven mysteries

(Vervolg van pagina 12)

Vervolgens werd ik tot de erkenning gebracht dat al mijn godsdienstige overtuigingen aan de waarheid van God waren tegengesteld. Niet alleen wat ik had geloofd, maar ook wat de kerken geloven!

Ik had een tuchtiging gehad! Ik was tot besef van mijn eigen nietigheid en ontoereikendheid gebracht. Ik was door de Grote Almachtige GOD OVERWONNEN — tot ware *bekering* ge-

bracht — en bovendien tot een NIEUW ROTSVAST GELOOF in Jezus Christus en in Gods Woord. Ik was tot een volledige overgave aan God en aan ZIJN WOORD gebracht.

Ik werd gedoopt, en het ontvangen van Gods heilige Geest opende mijn verstand voor de ONUITSPREKELIJKE VREUGDE van het kennen van God en Jezus Christus — van het kennen van WAARHEID — en de warmte van Gods heilige LIEFDE!

Wat ik eens haatte, had ik nu lief. De grootste en boeiendste vreugde van mijn

leven vond ik in het *voortdurend* uitgraven van goudklompen van WAARHEID uit Gods Woord. Er kwam nu een nieuw enthousiasme voor bijbelstudie.

En ik werd geleid tot begrip van Gods openbaring van deze zeven bijbelse mysteries die het denken van de mensheid hebben verbijsterd en tot het vinden van de ene en enig ware Kerk van God, die op de Pinksterdag van het jaar 31 door Jezus Christus werd opgericht.

Ik zal nu, aan de lezer ZEVEN BELANGRIJKE MYSTERIES onthullen die de hele mensheid hebben verbijsterd. □

Westduitsers?

(Vervolg van pagina 24)

op: „Kunnen wij er zeker van zijn dat de historie *einde* heeft geschreven onder wat misschien wel het meest grandioze concept was dat ooit door de mens werd bedacht: het Heilige Roomse Rijk?”

Hoe nu precies die Europese eenwording tot stand zal komen is nog niet duidelijk. Een nieuw leiderschap in de Sovjet-Unie, en een achteruitgang van de economische toestand van het gehele Oostblok zijn factoren die in aanmerking moeten worden genomen. Tevens zal er een splitsing tot stand moeten komen tussen West-Europa en de Verenigde Staten, die uiteindelijk zal leiden tot een terugtrekking van Amerikaanse strijdkrachten.

De Bijbel openbaart duidelijk dat er

in de eindtijd een uit tien landen bestaande herleving van het Romeinse systeem zal komen. Op het ogenblik lijkt het erop dat de onmisbare ingrediënten om nieuw leven aan een grotendeels apathisch West-Europa te geven nog „vastgevroren” liggen in Oost-Europa.

Wat de godsdienst aangaat brandt het vuur van geloofsijver nog steeds helder in Polen, terwijl dat in de verwereldlijkte westerse gemeenschappen maar een zwak schijnsel afgeeft. De ruwe bejegening van paus Johannes Paulus II in Nederland eerder dit jaar maakte dit punt nog eens heel erg duidelijk.

Tussen haakjes, veel Westerse nieuwsbronnen besteedden onvoldoende aandacht aan een oproep van de Paus op het hoofdkwartier van de Europese Gemeenschap in Brussel. Hij drong aan op grotere eenheid in Eu-

ropa. „De Europeanen zouden de versnippering van hun continent niet moeten accepteren”, sprak hij uitdagend.

Op wereldlijk gebied zal het Duitse patriotisme geen nieuw leven worden ingeblazen totdat de Bondsrepubliek kan worden aangehaakt aan wat sommigen de „versteende” Duitse staat in het Oosten noemen.

Zo zou langs een omweg de Duitse desillusie over de Amerikaanse „grote broer”, plus de onmacht om een gevoel van zuiver nationale trots en vaderlandsliefde te herwinnen, weleens kunnen terugwerken in een grotere Duitse ijver om tot een politiek en godsdienstig verenigd Europa te komen. Op zijn beurt zou dit tot de grootste van alle dromen leiden: een verenigde Duitse natie in het hart van Europa, een land waarop de Duitsers weer trots zouden kunnen zijn. □

Kinderopvang

(Vervolg van pagina 20)

bele werktijden aan hun werknemers bieden en de mogelijkheid om banen te delen. Sommige maken het mogelijk de uren in te delen rond de gezinstaken. In dit computertijdperk moedigen

verschillende bedrijven werknemers aan thuisarbeid te verrichten.

Huisnijverheid is ook een alternatief. Sommige mensen, zelfs mensen die geen kinderen hebben, geven de voorkeur aan een loopbaan die men thuis kan uitoefenen.

Denk niet dat u geen keus hebt,

terwijl u met enige vindingrijkheid wellicht een werkbare oplossing kunt aandragen. Vermijd dagopvang voor uw peuters en kleuters als dit maar enigszins mogelijk is. Geef uw kinderen het kostbare geschenk dat alleen u kunt geven: uzelf, thuis. Zij zijn het waard. □

BRIEVEN VAN ONZE LEZERS

Sinds 5 maanden lees ik met toenemende interesse en geloof *De ECHTE WAARHEID*. Het is fascinerend!

Het zou toe te juichen zijn, wanneer deze publikaties in nog meer talen zouden verschijnen, waarbij ik in principe het oog gericht heb op de Russische en aanverwante Slavische talen, maar ook het Arabisch.

P. van Sorge
Miesbach, West-Duitsland

Opvoeding

Mijn schrijven betreft het nummer van april 1985. Daarin worden zeer acute problemen behandeld, wat een lovenswaardig initiatief is.

Het probleem van de stress in onze consumptie-maatschappij is wel het boeiendste artikel. Het behandelt in grote lijnen de oorzaken van stress, hoewel het toch nog te veel aan de oppervlakte blijft.

Het stuk over de veronachtzaamde jaren ergerde mij. De opvoeding van een kind is inderdaad een zeer actueel probleem. Maar hoe kan men, in Gods naam, een modern probleem behandelen met oude opvattingen? Hoe kan men computertaal begrijpen wanneer men amper aan hiërogliefen toe is? Terwijl men volop in de coëducatie zit hangt u nog steeds het beeld op van de moeder bij

de haard! De jongen moet stoer zijn. U zit nog steeds met gedachten als: „Een man mag niet huilen.” Ik citeer:

„Jongens moeten worden aangemoedigd om moed en kracht te ontwikkelen, om lichamelijk fit te zijn.” Ik dacht dat we de periode van de jacht en de visvangst al lang voorbij waren.

In het artikel: „Kinderen: een zegen of een last?”, schrijft u, ik citeer: „De Chinese traditie hecht waarde aan zonen, en velen zijn tot drastische stappen overgegaan om ervoor te zorgen dat het enige kind dat is toegestaan, een zoontje is. . . . De Chinese regering voert uitgebreide campagnes om het volk ervan te overtuigen dat dochters even waardevol zijn als zoons.” Wanneer ik het artikel over opvoeding lees zou ik inderdaad ook waarde gaan hechten aan de Chinese traditie.

Uw tijdschrift draagt de naam: „De echte waarheid”, chapeau. Zonder blikken of blozen voegt u er nog aan toe: „Tijdschrift voor zuiver begrip”. Ik denk dat men eerder begrip moet opbrengen voor uw tijdschrift. U behandelt de problemen alsof het peulschillen waren, daar waar mensen als Freud en Jung heel hun leven mee bezig waren. In amper twee bladzijden lost u die problemen op en u durft dan te schrijven de ECHTE

waarheid. Veni, vidi, vici.

Kurt Debaene,
Ruddervoorde, België

• *Wij stellen uw waardering op prijs. Wij zijn het echter niet met u eens dat de opvoeding van een kind een modern probleem is. Weliswaar verandert de wereld waarin mensen opgroeien, bepaalde opvoedingsprincipes blijven altijd gelijk. Ook beseffen wij dat de complexe problemen van deze wereld niet zijn op te lossen met een tijdschriftartikel. Hiermee kan slechts een begin worden gemaakt indien de geldende richtlijnen die in een artikel worden genoemd, worden toegepast.*

Onderricht

„De Echte Waarheid” alsook al uw boekjes, die mij in de loop der tijd zijn toegezonden, zijn werkelijk volstrekt uniek. Eens, zo hoop ik, worden mijn naaste familieleden hier ook toegankelijk voor.

Ik noemde mijzelf een bijbelanalafabeet, maar gaandeweg — al uw artikelen al lezende en herlezende — gaan mijn ogen open. Inderdaad dringt u nooit iets op, inderdaad is The Worldwide Church of God niet sektarisch, inderdaad dient u werkelijk en vindt u het een voorrecht

belangstellenden te onderrichten.

En omdat ik dat alles bewonder, wil ik u dat graag schrijven. Uw hoofdredacteur Herbert W. Armstrong en al zijn God-dienende medewerkers acht ik zeer hoog. Dagelijks bid ik voor u allen. „Wat ik predik is mij niet door mensen geleerd” zo schrijft uw hoofdredacteur Herbert W. Armstrong in het meinumner 1985. Blij ben ik met dat artikel, omreden dat ook ik mij zo dikwijls van alles afvroeg en zo graag de echte waarheid wil weten en horen van mensen die goed opgeleid zijn.

M. J. van den Boer,
Veghel

Nieuwe abonnee

Het zou ons een groot genoegen doen indien u ons zonder verplichting kon voorzien van vier exemplaren van uw tijdschrift [DE ECHTE WAARHEID] in zowel Engels als Frans (twee van elk).

Ons instituut wordt door iets meer dan duizend leerlingen bezocht en is verdeeld in twee afdelingen (jongens, meisjes) en het zou werkelijk een verrijking voor deze leerlingen zijn als zij toegang hebben tot dit interessante tijdschrift dat wij op onze leestafels zullen leggen.

M. Mockett (bibliothecaris)
Keats College
Chemin Grenier, Mauritius

Vrede

(Vervolg van pagina 15)

heid zult gij bevestigd worden. Weet u verre van onderdrukking, want gij hebt niet te vrezen, en van verschrikking, want zij zal tot u niet naderen” (Jes.

54:13-14).

Eerst wanneer Gods heerschappij op aarde hersteld is zal de mensheid ten slotte in staat zijn om „hun zwaarden tot ploegscharen om [te] smeden en hun speren tot snoeimessen”. En „geen volk zal tegen een ander volk het zwaard op-

heffen, en zij zullen de oorlog niet meer leren” (Jes. 2:4). Eerst dan, als revoluties, contrarevoluties en oorlogen uitgebannen zijn, zullen de wensen en dromen die de mensheid voor haar kinderen heeft werkelijkheid worden. — *Dan C. Taylor*

FOTORECHTEN: Pagina 3: Foto PT. Pagina 7: Grace — Sygma. Pagina 13: illustratie Terry Smith. Pagina 14: Giansanti — Sygma. Pagina's 16-17: Philippot — Sygma; van links naar rechts: Guichard — Sygma, Keza — Liaison, Ledru — Sygma. Pagina's 18-19: Yaghodzaden — Sygma; van links naar rechts: Vioujard — Liaison, Nicklesberg — Liaison, Laffont — Sygma. Pagina 21: Foto's PT. Pagina 23: Manuel López. Pagina 25: linksboven: Witt — Sipa, linksboven: Witt — Sipa, rechtsboven: Wide World. Pagina 26: linksonder: Manuel López; rechtsboven: Monte Wolverton —PT. Pagina 27: Henri Parmentier.

IN DIT NUMMER

MYSTERIE DER EEUWEN

Met deze tweede aflevering, „Hoe de zeven mysteries werden onthuld'', vervolgen wij de seriepublicatie van Herbert W. Armstrong's nieuwste boek.

EEN NIEUWE WAARHEID OVER ABORTUS

Wanneer begint menselijk leven? Waarom is er menselijk leven? Het is tijd dat wij ons bewust worden van deze WAARHEID, die tot nu toe verborgen was.

DE HUIDIGE CRISIS IN DE KINDEROPVANG

Niet alleen in de geïndustrialiseerde wereld, ook in ontwikkelingslanden gaan steeds meer moeders buitenshuis werken. Wat is het effect hiervan op de kinderen?

WAT IS EEN WESTDUITSER?

De Westduitsers lijden aan een identiteitscrisis. Sommige deskundigen menen dat Duitsland zijn ziel slechts kan terugwinnen binnen het kader van een groter, verenigd Europa.

WAT IS WAAR SUCCES?

Boeken over hoe men succes kan bereiken staan opnieuw op de bestsellerslijst. Maar ontdekken de mensen inderdaad het ware succes?

EEN AARDBEVING TREFT SANTIAGO

Wat gebeurt er als een aardbeving toeslaat? Wat gaat iemand door het hoofd? Welke invloed heeft het op zijn leven?